Denne tekst tjener udelukkende som dokumentationsværktøj og har ingen retsvirkning. EU's institutioner påtager sig intet ansvar for dens indhold. De autentiske udgaver af de relevante retsakter, inklusive deres betragtninger, er offentliggjort i den Europæiske Unions Tidende og kan findes i EUR-Lex. Disse officielle tekster er tilgængelige direkte via linkene i dette dokument

►**B**

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/399

af 9. marts 2016

om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)

(kodifikation)

(EUT L 77 af 23.3.2016, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende		
		nr.	side	dato
►**M1**	Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1624 af 14. september 2016	L 251	1	16.9.2016

▼B

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/399

af 9. marts 2016

om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks)

(kodifikation)

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og principper

Denne forordning indeholder bestemmelser med henblik på at sikre, at personer ikke kontrolleres ved passage af de indre grænser mellem EU-medlemsstaterne.

Den fastsætter regler for udøvelse af grænsekontrol af personer, der passerer EU-medlemsstaternes ydre grænser.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »indre grænser«:

   a) medlemsstaternes fælles landgrænser, herunder flod- og søgrænser

   b) medlemsstaternes lufthavne for interne flyvninger

   c) medlemsstaternes søhavne og havne ved indre vandveje (floder og søer), for så vidt angår interne færgeruter

2) »ydre grænser«: medlemsstaternes landgrænser, herunder grænser ved indre vandveje (floder og søer), søgrænser samt lufthavne, søhavne og havne ved indre vandveje (floder og søer), for så vidt de ikke er indre grænser

3) »intern flyvning«: en flyvning, der udelukkende går til eller fra medlemsstaternes område uden mellemlanding på et tredjelands område

4) »interne færgeruter«: færgeforbindelse mellem de samme to eller flere havne på medlemsstaternes område, der ikke anløber havne beliggende uden for medlemsstaternes område, og som indebærer transport af passagerer og køretøjer i henhold til en offentliggjort fartplan

5) »personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten«:

▼B

a) unionsborgere efter artikel 20, stk. 1, i TEUF samt tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, der udøver sin ret til fri bevægelighed, og på hvem Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ([1]) finder anvendelse

b) tredjelandsstatsborgere og deres familiemedlemmer, uanset nationalitet, som i henhold til aftaler indgået mellem Unionen og dens medlemsstater på den ene side og de pågældende tredjelande på den anden side har ret til fri bevægelighed svarende til unionsborgeres ret til fri bevægelighed

6) »tredjelandsstatsborger«: en person, der ikke er unionsborger i henhold til artikel 20, stk. 1, i TEUF, og som ikke er omfattet af nærværende artikels nr. 5)

7) »personer, der er indberettet som uønskede«: tredjelandsstatsborgere, der er indberettet til Schengeninformationssystemet (SIS) i overensstemmelse med og med henblik på artikel 24 og 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 ([2])

8) »grænseovergangssted«: et af de kompetente myndigheder godkendt overgangssted for passage af de ydre grænser

9) »fælles grænseovergangssted«: grænseovergangssted placeret på enten en medlemsstats område eller et tredjelands område, hvor grænsevagter fra medlemsstaten og grænsevagter fra tredjelandet efter tur udfører ud- og indrejsekontrol i overensstemmelse med deres nationale ret og i henhold til en bilateral aftale

10) »grænsekontrol«: den aktivitet, som i overensstemmelse med og med henblik på denne forordning foretages ved en grænse udelukkende på grund af den planlagte eller faktiske grænsepassage uagtet andre hensyn, og som omfatter ind- og udrejsekontrol og grænseovervågning

11) »ind- og udrejsekontrol«: kontrol ved grænseovergangsstederne for at sikre, at personer, herunder deres transportmidler og genstande i deres besiddelse, kan få lov til at rejse ind i eller ud af medlemsstaternes område

12) »grænseovervågning«: overvågning af grænserne på strækningerne mellem grænseovergangssteder og overvågning af grænseovergangssteder uden for den normale åbningstid for at forhindre personer i at omgå ind- og udrejsekontrollen

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

([2]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1987/2006 af 20. december 2006 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengen-informationssystemet (SIS II) (EUT L 381 af 28.12.2006, s. 4).

▼B

13) »efterfølgende kontrol« (second line check): en yderligere kontrol, der kan foretages på et særligt sted, som ligger i en vis afstand fra det sted, hvor den almindelige ind- og udrejsekontrol finder sted (first line)

14) »grænsevagt«: en embedsmand, der i overensstemmelse med national ret er stationeret enten ved et grænseovergangssted eller ved en grænse eller i umiddelbar nærhed heraf, og som i overensstemmelse med denne forordning og national ret udfører grænsekontrolopgaver

15) »transportvirksomhed«: en fysisk eller juridisk person, hvis erhverv er at udføre personbefordring

16) »opholdstilladelse«:

a) alle opholdstilladelser, der udstedes af medlemsstaterne i henhold til den ensartede udformning, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 ([1]), og opholdskort, der udstedes i overensstemmelse med direktiv 2004/38/EF

b) alle andre dokumenter, der udstedes af en medlemsstat til tredjelandsstatsborgere, som giver opholdsret på den pågældende medlemsstats område, og som er meddelt og offentliggjort i henhold til artikel 39, med undtagelse af:

i) midlertidige tilladelser, der udstedes, mens en første ansøgning om opholdstilladelse, jf. litra a), eller en ansøgning om asyl behandles, og

ii) visa, der udstedes af medlemsstaterne i den ensartede udformning, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 ([2])

17) »krydstogtskib«: et skib, der følger en given rute efter et forudbestemt program, der omfatter et program med turistaktiviteter i de forskellige havne, og som sædvanligvis hverken optager eller afsætter passagerer i løbet af rejsen

18) »lystsejlads«: anvendelse af lystfartøjer til sports- eller turistsejlads

19) »kystfiskeri«: fiskeri ved hjælp af skibe, der hver dag eller inden for 36 timer vender tilbage til en havn på en medlemsstats område uden at anløbe en havn i et tredjeland

20) »offshorearbejder«: en person, som arbejder på et offshoreanlæg, der er beliggende i territorialfarvandene eller inden for en af medlemsstaternes eksklusive økonomiske zoner som defineret i international havret, og som regelmæssigt vender tilbage til medlemsstaternes område ad sø- eller luftvejen

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere (EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1).

([2]) Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa (EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1).

▼B

21) »trussel mod den offentlige sundhed«: en sygdom, der er potentielt epidemisk ifølge Verdenssundhedsorganisationens internationale sundhedsregulativ, samt andre smitsomme infektionssygdomme eller parasitære sygdomme, hvis de er omfattet af beskyttelsesbestemmelser, der finder anvendelse på medlemsstaternes statsborgere.

Artikel 3

Anvendelsesområde

Denne forordning finder anvendelse på alle personer, der passerer medlemsstaternes indre eller ydre grænser, uden at dette berører:

a) rettigheder, der tilkommer personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten

b) rettigheder, der tilkommer flygtninge og personer, som ansøger om international beskyttelse, navnlig hvad angår princippet om non-refoulement.

Artikel 4

Grundlæggende rettigheder

Ved anvendelsen af denne forordning handler medlemsstaterne i fuld overensstemmelse med den relevante EU-ret, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), de relevante dele af folkeretten, herunder konventionen om flygtninges retsstilling udfærdiget i Genève den 28. juli 1951 (»Genèvekonventionen«), forpligtelserne vedrørende adgang til international beskyttelse, navnlig princippet om non-refoulement, og de grundlæggende rettigheder. I overensstemmelse med de generelle principper i EU-retten skal afgørelser, der træffes i henhold til denne forordning, vedtages på et individuelt grundlag.

AFSNIT II

DE YDRE GRÆNSER

KAPITEL I

Passage af de ydre grænser og indrejsebetingelser

Artikel 5

Passage af de ydre grænser

1. Passage af de ydre grænser kan kun ske ved grænseovergangsstederne og inden for normal åbningstid. Åbningstiderne skal angives klart ved grænseovergangssteder, der ikke er åbne døgnet rundt.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen listen over deres grænseovergangssteder, jf. artikel 39.

2. Uanset stk. 1 kan der indføres undtagelser fra forpligtelsen til kun at passere de ydre grænser ved grænseovergangsstederne og inden for normal åbningstid:

▼B

a) for personer eller grupper af personer, hvis det af særlige grunde er nødvendigt med henblik på lejlighedsvis passage af de ydre grænser uden for grænseovergangsstederne eller uden for normal åbningstid, forudsat at de er i besiddelse af de tilladelser, der er nødvendige i henhold til national ret, og det ikke forstyrrer medlemsstaternes offentlige orden og indre sikkerhed. Medlemsstaterne kan fastsætte særlige ordninger i bilaterale aftaler. Generelle undtagelser i henhold til national ret og bilaterale aftaler skal meddeles Kommissionen, jf. artikel 39

b) for personer eller grupper af personer, der befinder sig i en uforudset nødsituation

c) i overensstemmelse med de særlige regler i artikel 19 og 20 sammenholdt med bilag VI og VII.

3. Medlemsstaterne skal, uden at det berører undtagelserne i stk. 2 eller deres forpligtelser med hensyn til international beskyttelse, indføre sanktioner i overensstemmelse med national ret i tilfælde af ulovlig passage af de ydre grænser uden for grænseovergangsstederne og normal åbningstid. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Artikel 6

Indrejsebetingelser for tredjelandsstatsborgere

1. For påtænkte ophold på medlemsstaternes område i højst 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden på 180 dage forud for hver opholdsdag tages i betragtning, skal tredjelandsstatsborgere opfylde følgende indrejsebetingelser:

a) de skal være i besiddelse af et gyldigt rejsedokument, der giver indehaveren ret til grænsepassage, og dokumentet skal opfylde følgende betingelser:

   i) det skal være gyldigt i mindst tre måneder efter den påtænkte dato for afrejse fra medlemsstaternes område. I begrundede hastetilfælde kan dette krav dog frafaldes

   ii) det skal være udstedt inden for de seneste 10 år

b) de skal være i besiddelse af gyldigt visum, hvis dette kræves i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 ([1]), undtagen hvis de har en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum til længerevarende ophold

c) de skal dokumentere formålet med og vilkårene for det påtænkte ophold og have de fornødne subsistensmidler, såvel i den påtænkte opholdsperiode som til hjemrejsen til hjemlandet eller gennemrejse til et tredjeland, hvor de er sikret indrejse, eller være i stand til at skaffe sig disse midler på lovlig vis

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT L 81 af 21.3.2001, s. 1).

▼B

d) de må ikke være personer, der er indberettet i SIS som uønskede

e) de må ikke være betragtet som en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed, offentlig sundhed eller internationale forbindelser, og må navnlig ikke på dette grundlag være indberettet som uønskede i medlemsstaternes nationale databaser.

2. Med henblik på gennemførelse af stk. 1 anses den første opholdsdag på medlemsstaternes område som indrejsedatoen, og den sidste opholdsdag på medlemsstaternes område anses som udrejsedatoen. Ophold, der er givet tilladelse til i form af en opholdstilladelse eller et visum til længerevarende ophold, indgår ikke i beregningen af varigheden af opholdet på medlemsstaternes område.

3. I bilag I findes en ikkeudtømmende liste over den dokumentation, som grænsevagterne kan afkræve tredjelandsstatsborgeren for at kontrollere, at betingelserne i stk. 1, litra c), er opfyldt.

4. Vurderingen af subsistensmidler foretages på grundlag af varigheden af og formålet med opholdet og under henvisning til de gennemsnitlige priser i den eller de pågældende medlemsstater for billig indkvartering og forplejning, ganget med det antal dage, som opholdet varer.

De vejledende beløb, som medlemsstaterne fastsætter, meddeles Kommissionen, jf. artikel 39.

Kontrollen af, om der er tale om tilstrækkelige subsistensmidler, kan baseres f.eks. på kontanter, rejsechecks og kreditkort i tredjelandsstatsborgerens besiddelse. Hvis national ret giver mulighed for erklæringer vedrørende sponsorering, kan sådanne erklæringer også udgøre bevis for tilstrækkelige subsistensmidler; det samme gælder garantierklæringer fra en vært som defineret i national ret, hvis tredjelandsstatsborgeren bor hos en sådan.

5. Uanset stk. 1:

a) skal en tredjelandsstatsborger, der ikke opfylder samtlige betingelser i stk. 1, men som er i besiddelse af en opholdstilladelse eller et visum til længerevarende ophold, have tilladelse til indrejse på de øvrige medlemsstaters område med henblik på gennemrejse, således at vedkommende kan nå frem til den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet til længerevarende ophold, medmindre den pågældende er opført på den nationale liste over indberetninger i den medlemsstat, hvis ydre grænser den pågældende ønsker at passere, og indberetningen er ledsaget af en instruks om at nægte indrejse eller gennemrejse

b) kan en tredjelandsstatsborger, der opfylder betingelserne i stk. 1, undtagen litra b), og som møder op ved grænsen, få tilladelse til indrejse på medlemsstaternes område, hvis der udstedes et visum ved grænsen i overensstemmelse med artikel 35 og 36 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 ([1]).

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

▼B

Medlemsstaterne udarbejder statistikker over visa, der udstedes ved grænsen, jf. artikel 46 i forordning (EF) nr. 810/2009 og bilag XII dertil.

Hvis det ikke er muligt at anbringe et visum i dokumentet, skal det undtagelsesvis påføres et separat ark, der indsættes i dokumentet. I så fald anvendes det ensartet udformede ark til påføring af visum, jf. Rådets forordning (EF) nr. 333/2002 ([1])

c) kan tredjelandsstatsborgere, der ikke opfylder en eller flere af betingelserne i stk. 1, få tilladelse af en medlemsstat til indrejse på dens område af humanitære grunde eller af hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser. Hvis den pågældende tredjelandsstatsborger er indberettet i SIS, jf. stk. 1, litra d), underretter den medlemsstat, der tillader vedkommende at indrejse på sit område, de øvrige medlemsstater herom.

KAPITEL II

Kontrol ved de ydre grænser og nægtelse af indrejse

Artikel 7

Ind- og udrejsekontrol

1. Grænsevagterne skal under udførelsen af deres opgaver fuldt ud respektere den menneskelige værdighed, navnlig når der er tale om sårbare personer.

De foranstaltninger, der træffes under udførelsen af deres opgaver, skal stå i rimeligt forhold til foranstaltningernes mål.

2. Grænsevagterne må ikke under udførelsen af ind- og udrejsekontrol af personer udøve forskelsbehandling, der er baseret på køn, racemæssig eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 8

Ind- og udrejsekontrol af personer

1. Grænsetrafikken ved de ydre grænser kontrolleres af grænsevagter. Ind- og udrejsekontrollen foretages i overensstemmelse med dette kapitel.

Kontrollen kan også omfatte transportmidler og genstande, som de personer, der passerer grænsen, er i besiddelse af. Den pågældende medlemsstats nationale ret finder anvendelse ved kropsvisitering og anden gennemsøgning.

([1]) Rådets forordning (EF) nr. 333/2002 af 18. februar 2002 om ensartet udformning af ark til påføring af visum udstedt af medlemsstater til personer, hvis rejsedokumenter ikke anerkendes af den medlemsstat, der udarbejder det pågældende ark (EFT L 53 af 23.2.2002, s. 4).

▼B

2. Alle personer skal underkastes en minimumsind- og udrejsekontrol, der gør det muligt at fastslå deres identiteter på grundlag af deres forelagte eller foreviste rejsedokumenter. En sådan minimumskontrol består af en enkel og hurtig kontrol, om nødvendigt ved hjælp af tekniske hjælpemidler og ved at søge efter oplysninger, der udelukkende vedrører stjålne, ulovligt handlede, mistede eller ugyldiggjorte dokumenter, i de relevante databaser, af gyldigheden af de dokumenter, som giver den retmæssige indehaver ret til at passere grænsen, og af, om der foreligger tegn på falsk eller forfalskning.

Som hovedregel finder den i første afsnit omhandlede minimumskontrol anvendelse på personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten.

Grænsevagterne kan imidlertid på ikkesystematisk grundlag i forbindelse med minimumskontrollen af personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, søge i nationale og europæiske databaser for at sikre sig, at personen ikke udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel for medlemsstaternes indre sikkerhed, offentlige orden eller internationale forbindelser eller en trussel mod den offentlige sundhed.

For så vidt angår personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, må resultatet af sådanne søgninger ikke anfægte disses ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område efter direktiv 2004/38/EF.

3. Tredjelandsstatsborgere skal underkastes følgende indgående ind- og udrejsekontrol:

a) den indgående indrejsekontrol skal omfatte kontrol af indrejsebetingelser, jf. artikel 6, stk. 1, samt eventuelt af opholds- og arbejdstilladelser Heri skal indgå en grundig undersøgelse af følgende:

   i) kontrol af, om den pågældende tredjelandsstatsborger er i besiddelse af et gyldigt dokument til grænsepassage, der ikke er udløbet, og at dokumentet i givet fald er ledsaget af det påkrævede visum eller den påkrævede opholdstilladelse

   ii) omhyggelig undersøgelse af, om dokumentet viser tegn på falsk eller forfalskning

   iii) undersøgelse af ind- og udrejsestemplerne i den pågældende tredjelandsstatsborgers rejsedokument for ved at sammenholde ind- og udrejsedatoerne at kontrollere, at vedkommende ikke allerede har overskredet den maksimale varighed af det tilladte ophold på medlemsstaternes område

   iv) kontrol af, hvor den pågældende tredjelandsstatsborger er udrejst fra, og hvor han rejser hen, samt af det påtænkte opholds formål og, om nødvendigt, dokumentationen herfor

▼B

v) kontrol af, om den pågældende tredjelandsstatsborger har tilstrækkelige subsistensmidler til det påtænkte opholds varighed og formål, til dennes hjemrejse eller gennemrejse til et tredjeland, hvor vedkommende er sikret indrejse, eller om vedkommende er i stand til at skaffe disse midler på lovlig vis

vi) kontrol af, om den pågældende tredjelandsstatsborger, dennes transportmiddel og de genstande, som vedkommende medbringer, kan udgøre en trussel mod medlemsstaternes offentlige orden, nationale sikkerhed, offentlige sundhed eller internationale forbindelser. Denne kontrol skal bl.a. omfatte direkte søgning i de indberettede oplysninger om personer og om nødvendigt genstande i SIS og i de nationale databaser og de foranstaltninger, der eventuelt skal træffes som resultat af en indberetning

b) hvis tredjelandsstatsborgeren er i besiddelse af et visum, jf. artikel 6, stk. 1, litra b), skal den indgående indrejsekontrol også omfatte verifikation af visumindehaverens identitet og visummets ægthed ved hjælp af en søgning i visuminformationssystemet (VIS), jf. artikel 18 i forordning (EF) nr. 767/2008

c) undtagelsesvis kan søgning i VIS i alle tilfælde udføres ved hjælp af nummeret på visummærkaten og stikprøvevis udføres ved hjælp af nummeret på visummærkaten kombineret med verifikation af fingeraftryk, såfremt:

i) der opstår en tæt rejsetrafik, der gør ventetiderne ved grænseovergangsstedet urimeligt lange

ii) alle ressourcer med hensyn til personale, midler og organisation allerede er opbrugt, og

iii) der ikke vurderes at være en risiko for så vidt angår indre sikkerhed og ulovlig indvandring.

I alle tilfælde, hvor der hersker tvivl om visumindehaverens identitet og/eller visummets ægthed, skal søgningen i VIS dog udføres med systematisk brug af visummærkatens nummer kombineret med verifikation af fingeraftryk.

Denne undtagelse må kun anvendes på det pågældende grænseovergangssted, så længe betingelserne i nr. i), ii) og iii) er opfyldt

d) afgørelsen om at udføre søgning i VIS i overensstemmelse med litra c) træffes af den overordnede grænsevagt på det pågældende grænseovergangssted eller på et højere niveau.

Den pågældende medlemsstat underretter straks de øvrige medlemsstater og Kommissionen om en sådan afgørelse

▼B

e) hver medlemsstat fremsender en gang om året en rapport om anvendelsen af litra c) til Europa-Parlamentet og Kommissionen med angivelse af antallet af tredjelandsstatsborgere, der er blevet kontrolleret i VIS udelukkende med brug af visummærkatens nummer, og oplysning om længden af de ventetider, der er omhandlet i litra c), nr. i)

f) litra c) og d) finder anvendelse i et tidsrum på højst tre år, der begynder tre år efter, at VIS er sat i drift. Kommissionen sender inden udgangen af det andet år, hvor litra c) og d) finder anvendelse, en evaluering af gennemførelsen af disse bestemmelser til Europa-Parlamentet og Rådet. Europa-Parlamentet eller Rådet kan på grundlag af evalueringen opfordre Kommissionen til at foreslå passende ændringer af denne forordning

g) den indgående udrejsekontrol skal omfatte:

   i) kontrol af, at den pågældende tredjelandsstatsborger er i besiddelse af et gyldigt dokument til grænsepassage

   ii) kontrol af, om dokumentet viser tegn på falsk eller forfalskning

   iii) så vidt muligt kontrol af, at den pågældende tredjelandsstatsborger ikke betragtes som en trussel mod nogen af medlemsstaternes offentlige orden, indre sikkerhed eller internationale forbindelser

h) ud over den i litra g) omhandlede kontrol kan den indgående udrejsekontrol endvidere omfatte:

   i) kontrol af, at personen er i besiddelse af et gyldigt visum, hvis dette kræves i henhold til forordning (EF) nr. 539/2001, undtagen hvis vedkommende har en gyldig opholdstilladelse; sådan kontrol kan omfatte søgning i VIS, jf. artikel 18 i forordning (EF) nr. 767/2008

   ii) kontrol af, at personen ikke har overskredet den maksimale varighed af det tilladte ophold på medlemsstaternes område

   iii) kontrol af indberetninger af personer og genstande i SIS og i nationale databaser

i) med henblik på at identificere en person, som eventuelt ikke opfylder eller ikke længere opfylder betingelserne for indrejse til, ophold eller bopæl på medlemsstaternes område, kan der foretages en søgning i VIS, jf. artikel 20 i forordning (EF) nr. 767/2008.

4. Hvis der findes faciliteter til det, og hvis tredjelandsstatsborgeren anmoder derom, skal en sådan indgående kontrol foretages på et ikke-offentligt område.

▼B

5. Uden at det berører andet afsnit, skal tredjelandsstatsborgere, der underkastes en indgående efterfølgende kontrol, skriftligt på et sprog, som de forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, eller på en anden effektiv måde, oplyses om formålet med og proceduren for en sådan kontrol.

Disse oplysninger skal foreligge på alle de officielle EU-sprog og på det eller de sprog, der tales i det eller de lande, der grænser op til den pågældende medlemsstat, og det skal fremgå heraf, at tredjelandsstatsborgeren kan anmode om navn og tjenesteidentifikationsnummer på de grænsevagter, der foretager den indgående efterfølgende kontrol, samt om navnet på grænseovergangsstedet og den dato, hvor grænsepassagen fandt sted.

6. Kontrol af en person, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, foretages i henhold til direktiv 2004/38/EF.

7. De nærmere regler vedrørende de oplysninger, der skal registreres, er fastsat i bilag II.

8. Når artikel 5, stk. 2, litra a) eller b), finder anvendelse, kan medlemsstaterne også indføre undtagelser fra reglerne i nærværende artikel.

Artikel 9

Lempelse af ind- og udrejsekontrollen

1. Ind- og udrejsekontrollen ved de ydre grænser kan lempes under særlige og uforudsete omstændigheder. Sådanne særlige og uforudsete omstændigheder foreligger, når uforudselige begivenheder medfører en tæt rejsetrafik, der gør ventetiderne ved grænseovergangsstedet urimeligt lange, samtidig med at alle ressourcer med hensyn til personale, midler og organisation er opbrugt.

2. Når ind- og udrejsekontrollen lempes i overensstemmelse med stk. 1, er indrejsekontrollen principielt vigtigere end udrejsekontrollen.

Afgørelser om lempelse af kontrollen træffes af den overordnede grænsevagt på det pågældende grænseovergangssted.

En sådan lempelse af kontrollen skal være midlertidig, være tilpasset omstændighederne og iværksættes gradvis.

3. Selv i tilfælde af lempelse af ind- og udrejsekontrollen skal grænsevagten stemple tredjelandsstatsborgeres rejsedokumenter både ved ind- og udrejse, jf. artikel 11.

4. Hver medlemsstat fremsender en gang om året en rapport om anvendelsen af denne artikel til Europa-Parlamentet og Kommissionen.

▼B

Artikel 10

Separate baner samt skiltning

1. Medlemsstaterne opretter separate baner, navnlig ved grænseovergangssteder i lufthavne, for at udføre ind- og udrejsekontrol af personer, jf. artikel 8. Disse baner angives ved hjælp af skilte med de oplysninger, der er omhandlet i bilag III.

Medlemsstaterne kan indrette separate baner ved deres sø- og landgrænseovergangssteder og ved grænserne mellem medlemsstater, der ikke anvender artikel 22 ved deres fælles grænser. Der skal anvendes skilte med de oplysninger, der er omhandlet i bilag III, hvis medlemsstaterne indretter separate baner ved disse grænser.

Medlemsstaterne sikrer, at sådanne baner er tydeligt skiltet, herunder når reglerne for benyttelsen af de forskellige baner suspenderes i henhold til stk. 4 for at sikre, at flest mulige personer kan passere grænsen.

2. Personer, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, kan benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del A (»EU, EØS, CH«). De kan også benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del B1 (»visum ikke påkrævet«) og del B2 (»alle pas«).

Tredjelandsstatsborgere, der ikke er visumpligtige ved passage af medlemsstaternes ydre grænser, jf. forordning (EF) nr. 539/2001, og tredjelandsstatsborgere, som har en gyldig opholdstilladelse eller et visum til længerevarende ophold, kan benytte de baner, der er angivet med skiltet i nærværende forordnings bilag III, del B1 (»visum ikke påkrævet«). De kan også benytte de baner, der er angivet med skiltet i nærværende forordnings bilag III, del B2 (»alle pas«).

Alle andre personer skal benytte de baner, der er angivet med skiltet i bilag III, del B2 (»alle pas«).

Oplysningerne på de i første, andet og tredje afsnit omhandlede skilte kan anføres på det eller de sprog, som hver medlemsstat finder relevant.

Der er ikke pligt til at stille særskilte baner til rådighed, som er angivet med skiltet i bilag III, del B1 (»visum ikke påkrævet«). Medlemsstaterne beslutter under hensyn til de praktiske behov, om de vil gøre det, og i givet fald ved hvilke grænseovergangssteder.

3. Ved sø- og landgrænseovergangssteder kan medlemsstaterne adskille biltrafikken i forskellige baner til henholdsvis lette og tunge køretøjer og busser ved at bruge den skiltning, der er angivet i bilag III, del C.

Medlemsstaterne kan variere oplysningerne på disse skilte, hvor det er hensigtsmæssigt som følge af lokale forhold.

▼B

4. I tilfælde af et midlertidigt trafikpres ved et givet grænseovergangssted kan de kompetente myndigheder suspendere reglerne for benyttelsen af de forskellige baner, så længe det er nødvendigt for at afvikle dette trafikpres.

Artikel 11

Stempling af rejsedokumenter

1. Tredjelandsstatsborgeres rejsedokumenter skal systematisk stemples ved ind- og udrejse. Der anbringes navnlig ind- eller udrejsestempel på:

a) dokumenter forsynet med et gyldigt visum, der giver tredjelandsstatsborgere mulighed for grænsepassage

b) dokumenter, der giver tredjelandsstatsborgere, der ved grænsen har fået udstedt visum af en medlemsstat, mulighed for grænsepassage

c) dokumenter, der giver tredjelandsstatsborgere, der ikke er visumpligtige, mulighed for grænsepassage.

2. Rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til en unionsborger, som direktiv 2004/38/EF finder anvendelse på, men som ikke foreviser opholdskort som omhandlet i nævnte direktiv, stemples ved ind- og udrejse.

Rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der er familiemedlemmer til tredjelandsstatsborgere, der har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, men som ikke foreviser opholdskort som omhandlet i direktiv 2004/38/EF, stemples ved ind- og udrejse.

3. Der anbringes intet ind- eller udrejsestempel på:

a) rejsedokumenter tilhørende statschefer og højtstående personer, hvis ankomst forinden er blevet officielt meddelt via diplomatiske kanaler

b) pilotcertifikater eller flybesætningsbeviser

c) rejsedokumenter tilhørende søfolk der kun opholder sig på en medlemsstats område under deres skibs ophold i anløbshavnen

d) rejsedokumenter tilhørende besætningsmedlemmer og passagerer på krydstogtskibe, der ikke skal underkastes ind- og udrejsekontrol, jf. bilag VI, punkt 3.2.3

e) dokumenter, der giver statsborgere fra Andorra, Monaco og San Marino mulighed for grænsepassage

f) rejsedokumenter tilhørende togpersonale på internationale passager- og godstog

▼B

g) rejsedokumenter tilhørende tredjelandsstatsborgere, der fremviser et opholdskort som omhandlet i direktiv 2004/38/EF.

Anmoder en tredjelandsstatsborger herom, kan det undtagelsesvis undlades at anbringe ind- eller udrejsestempel, såfremt anbringelsen heraf kan medføre betydelige vanskeligheder for den pågældende person. I så fald skal ind- eller udrejsen attesteres på et særskilt ark med angivelse af den pågældende persons navn og pasnummer. Dette ark skal udleveres til tredjelandsstatsborgeren. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan føre statistik over sådanne undtagelsestilfælde og kan fremsende disse statistikker til Kommissionen.

4. De praktiske ordninger for stempling findes i bilag IV.

5. Tredjelandsstatsborgere skal så vidt muligt oplyses om, at grænsevagten er forpligtet til at stemple deres rejsedokumenter ved ind- og udrejse, også når kontrollen lempes i overensstemmelse med artikel 9.

Artikel 12

Formodning for opfyldelse af betingelserne for opholdets varighed

1. Hvis en tredjelandsstatsborgers rejsedokument ikke er forsynet med indrejsestempel, kan de kompetente nationale myndigheder gå ud fra en formodning om, at indehaveren ikke eller ikke længere opfylder de regler for varighed af ophold, der gælder i den pågældende medlemsstat.

2. Formodningen i stk. 1 kan afkræftes ved, at tredjelandsstatsborgeren fremlægger et hvilket som helst troværdigt bevismiddel, f.eks. transportbilletter eller bevis for tilstedeværelse uden for medlemsstaternes område, som viser, at den pågældende har overholdt reglerne for varigheden af et kortvarigt ophold.

I et sådant tilfælde:

a) skal de kompetente myndigheder, hvis tredjelandsstatsborgeren befinder sig på en medlemsstats område, der anvender Schengenreglerne i fuldt omfang, i overensstemmelse med national ret og praksis i tredjelandsstatsborgerens rejsedokument angive, hvor og hvornår vedkommende har passeret den ydre grænse i en af de medlemsstater, der anvender Schengenreglerne i fuldt omfang

b) skal de kompetente myndigheder, hvis tredjelandsstatsborgeren befinder sig på en medlemsstats område, med hensyn til hvilken afgørelsen i artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003, artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005 og artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2011 endnu ikke er truffet, i overensstemmelse med national ret og praksis i tredjelandsstatsborgerens rejsedokument angive, hvor og hvornår vedkommende har passeret denne medlemsstats ydre grænse.

Der kan ud over de angivelser, der er omhandlet i litra a) og b), udleveres en formular svarende til den, der er gengivet i bilag VIII, til tredjelandsstatsborgeren.

▼B

Medlemsstaterne skal oplyse hinanden, Kommissionen og Generalsekretariatet for Rådet om deres nationale praksis med hensyn til de angivelser, der er omhandlet i denne artikel.

3. Hvis formodningen i stk. 1 ikke afkræftes, kan tredjelandsstatsborgeren sendes tilbage i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ([1]) og med national ret under overholdelse af nævnte direktiv.

4. De relevante bestemmelser i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, hvis der ikke er påført et udrejsestempel.

Artikel 13

Grænseovervågning

1. Hovedformålet med grænseovervågning er at forhindre ulovlig grænsepassage, bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og træffe foranstaltninger mod personer, som har passeret grænsen ulovligt. En person, som har passeret en grænse ulovligt, og som ikke har ret til at opholde sig på den pågældende medlemsstats område, skal pågribes og gøres til genstand for procedurer under overholdelse af direktiv 2008/115/EF.

2. Grænsevagterne anvender stationære eller mobile enheder til grænseovervågning.

Overvågningen gennemføres på en sådan måde, at den forhindrer og afskrækker folk fra at omgå ind- og udrejsekontrollen ved grænseovergangsstederne.

3. Overvågningen mellem grænseovergangsstederne skal foretages af grænsevagter, hvis antal og metoder skal afpasses efter foreliggende eller forudsete risici og trusler. Der skal foretages hyppige og uventede ændringer i overvågningstidspunkterne, således at uautoriseret grænsepassage indebærer en permanent risiko for at blive afsløret.

4. Overvågningen skal foretages af stationære eller mobile enheder, der patruljerer eller posteres på strækninger, der er kendt for eller formodes at være følsomme, idet formålet med overvågningen er at pågribe personer, som passerer grænsen ulovligt. Overvågningen kan ligeledes foretages ved hjælp af tekniske, herunder elektroniske, midler.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 vedrørende yderligere foranstaltninger for overvågning.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT L 348 af 24.12.2008, s. 98).

▼B

Artikel 14

Nægtelse af indrejse

1. En tredjelandsstatsborger, der ikke opfylder alle indrejsebetingelserne i artikel 6, stk. 1, og som ikke tilhører en af de personkategorier, der er omhandlet i artikel 6, stk. 5, skal nægtes indrejse på medlemsstaternes områder. Dette berører ikke anvendelsen af særlige bestemmelser om retten til asyl, international beskyttelse eller udstedelse af visum til længerevarende ophold.

2. Indrejse kan kun nægtes ved en begrundet afgørelse med angivelse af de præcise grunde til nægtelsen. Afgørelsen træffes af en myndighed, der er bemyndiget hertil efter national ret. Den finder anvendelse umiddelbart.

Den begrundede afgørelse med angivelse af de præcise grunde til nægtelsen skal foreligge i form af en standardformular, jf. bilag V, del B, udfyldt af den myndighed, der efter national ret er bemyndiget til at nægte indrejse. Den udfyldte standardformular skal udleveres til den pågældende tredjelandsstatsborger, som skal anerkender modtagelsen af afgørelsen om nægtelse af indrejse ved hjælp af nævnte formular.

3. Personer, der er nægtet indrejse, har ret til at påklage afgørelsen. Klageproceduren følger national ret. Tredjelandsstatsborgeren skal ligeledes have en skriftlig oversigt over de kontaktpunkter, der kan oplyse om repræsentanter med kompetence til at handle på tredjelandsstatsborgerens vegne i henhold til national ret.

Indgivelse af en klage har ikke opsættende virkning for afgørelsen om nægtelse af indrejse.

Uden at det berører spørgsmålet om tilkendelse af erstatning i henhold til national ret har den pågældende tredjelandsstatsborger ret til af den medlemsstat, der har nægtet indrejse, at få foretaget en rettelse af det annullerede indrejsestempel samt af enhver anden form for overstregning eller tilføjelse, såfremt det i klageafgørelsen konkluderes, at afgørelsen om nægtelse af indrejse ikke var tilstrækkeligt underbygget.

4. Grænsevagterne sikrer, at en tredjelandsstatsborger, som er blevet nægtet indrejse, ikke indrejser på den pågældende medlemsstats område.

5. Medlemsstaterne indsamler statistisk materiale om antallet af personer, der er nægtet indrejse, grundene hertil og nationaliteten på de personer, der er nægtet indrejse, samt om, ved hvilken type grænse (land, luft eller sø) de er blevet nægtet indrejse, og indsender det statistiske materiale én gang om året til Kommissionen (Eurostat) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 ([1]).

6. De nærmere regler vedrørende nægtelse af indrejse er fastsat i bilag V, del A.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 311/76 om udarbejdelse af statistik vedrørende udenlandske arbejdstagere (EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23).

▼B

KAPITEL III

Personale og ressourcer til grænsekontrol og samarbejde mellem medlemsstaterne

Artikel 15

Personale og ressourcer til grænsekontrol

Medlemsstaterne indsætter kvalificeret personale og tilstrækkelige ressourcer til at gennemføre grænsekontrol ved de ydre grænser i overensstemmelse med artikel 7-14, på en sådan måde, at der sikres en effektiv, grundig og ensartet kontrol ved deres ydre grænser.

Artikel 16

Gennemførelse af kontrolforanstaltninger

1. Grænsekontrol i overensstemmelse med artikel 7-14 udføres af grænsevagterne i overensstemmelse med denne forordnings bestemmelser og national ret.

Ved varetagelsen af denne grænsekontrol forbliver de beføjelser til at indlede strafferetlig forfølgning, som tilkommer grænsevagterne i henhold til national ret, og som ikke er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, uændrede.

Medlemsstaterne sikrer, at grænsevagterne er specialiserede og passende uddannede under hensyn til det fælles grundlæggende uddannelsesprogram for grænsevagter, der er fastsat og udformet af Det Europæiske Agentur for Forvaltning af Det Operative Samarbejde ved EU-medlemsstaternes Ydre Grænser (»agenturet«), som er oprettet ved forordning (EF) nr. 2007/2004. Uddannelsesprogrammet skal indeholde specialuddannelse i at opdage og håndtere situationer vedrørende udsatte personer som f.eks. uledsagede mindreårige og ofre for menneskehandel. Medlemsstaterne tilskynder med støtte fra agenturet grænsevagterne til at lære de sprog, der er nødvendige for udførelsen af deres opgaver.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen listen over de nationale tjenester, der er ansvarlige for grænsekontrol i henhold til deres nationale ret, jf. artikel 39.

3. For at sikre en effektiv grænsekontrol skal hver medlemsstat sørge for et tæt og løbende samarbejde mellem sine nationale tjenester med ansvar for grænsekontrol.

Artikel 17

Samarbejde mellem medlemsstater

1. Medlemsstaterne yder hinanden gensidig bistand og sikrer et tæt og løbende samarbejde med henblik på en effektiv gennemførelse af grænsekontrol i overensstemmelse med artikel 7-16. De udveksler alle relevante oplysninger.

2. Medlemsstaternes operative samarbejde med hensyn til forvaltning af de ydre grænser samordnes af agenturet.

▼B

3. Uden at det berører agenturets beføjelser kan medlemsstaterne fortsætte samarbejdet ved de ydre grænser på det operative plan med andre medlemsstater og/eller tredjelande, herunder udveksling af forbindelsesofficerer, hvis et sådant samarbejde supplerer agenturets virke.

Medlemsstaterne undlader enhver aktivitet, der kan skade agenturets virke eller opfyldelsen af dets mål.

Medlemsstaterne underretter agenturet om det i første afsnit omhandlede operative samarbejde.

4. Medlemsstaterne varetager uddannelse i reglerne for grænsekontrol og i grundlæggende rettigheder. I den forbindelse tages der hensyn til de fælles uddannelsesstandarder, der udarbejdes og videreudvikles af agenturet.

Artikel 18

Fælles kontrol

1. Medlemsstater, der ikke anvender artikel 22 ved deres fælles landgrænser, kan, indtil den pågældende artikel anvendes, foretage fælles kontrol ved de fælles grænser, således at en person kun standses én gang med henblik på gennemførelse af ind- og udrejsekontrol, uden at det berører medlemsstaternes individuelle ansvar som følge af artikel 7-14.

Medlemsstaterne kan med henblik herpå indgå bilaterale ordninger med hinanden.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle ordninger, der indgås efter stk. 1.

KAPITEL IV

Særlige regler for ind- og udrejsekontrol

Artikel 19

Særlige regler for de forskellige typer grænser og de forskellige transportmidler, der anvendes til at passere de ydre grænser

De særlige regler, der er fastsat i bilag VI, finder anvendelse på kontrol ved de forskellige typer grænser og af de forskellige transportmidler, der anvendes til at passere grænseovergangene.

Disse særlige regler kan indeholde undtagelser fra artikel 5, 6 og 8-14.

Artikel 20

Særlige regler for ind- og udrejsekontrol af visse personkategorier

1. De særlige regler, der er fastsat i bilag VII, finder anvendelse på kontrol af følgende kategorier af personer:

▼B

a) statsoverhoveder og medlemmerne af deres delegation(er)

b) luftfartøjspiloter og andre besætningsmedlemmer

c) søfolk

d) indehavere af diplomatpas, officielle pas eller tjenestepas samt medlemmer af internationale organisationer

e) grænsearbejdere

f) mindreårige

g) redningstjenester, politi og brandvæsen samt grænsevagter

h) offshorearbejdere.

Disse særlige regler kan indeholde undtagelser fra artikel 5, 6 og 8-14.

2. Medlemsstaterne sender Kommissionen modellerne til de kort, der udstedes af deres udenrigsministerier til akkrediterede medlemmer af diplomatiske og konsulære repræsentationer og deres familiemedlemmer, jf. artikel 39.

KAPITEL V

Særlige foranstaltninger i tilfælde af alvorlige mangler i forbindelse med kontrollen ved de ydre grænser

Artikel 21

Foranstaltninger ved de ydre grænser og støtte fra agenturet

1. Når der i en evalueringsrapport, som er udarbejdet i henhold til artikel 14 i forordning (EU) nr. 1053/2013, konstateres alvorlige mangler ved gennemførelsen af kontrol ved de ydre grænser, kan Kommissionen, for at sikre overholdelse af henstillingerne som omhandlet i nævnte forordnings artikel 15, ved gennemførelsesretsakter henstille, at den evaluerede medlemsstat træffer særlige foranstaltninger, som kan omfatte en eller begge af følgende:

a) indsættelse af europæiske grænsevagthold i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 2007/2004

b) forelæggelse af medlemsstatens strategiske planer udarbejdet på grundlag af en risikovurdering, herunder oplysninger om anvendelse af personale og udstyr, for agenturet til udtalelse.

Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 38, stk. 2.

▼B

2. Kommissionen underretter regelmæssigt det udvalg, der nedsættes i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1, om gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 1, og om indvirkningen på de konstaterede mangler.

Den underretter også Europa-Parlamentet og Rådet.

3. Når en evalueringsrapport som omhandlet i stk. 1 konkluderer, at den evaluerede medlemsstat alvorligt har tilsidesat sine forpligtelser og derfor skal rapportere om gennemførelsen af den relevante handlingsplan inden tre måneder i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, i forordning (EU) nr. 1053/2013, og når Kommissionen efter de tre måneder finder, at situationen varer ved, kan den, når alle betingelser herfor er opfyldt, iværksætte anvendelsen af proceduren i nærværende forordnings artikel 29.

AFSNIT III

DE INDRE GRÆNSER

KAPITEL I

Ingen kontrol ved de indre grænser

Artikel 22

Passage af de indre grænser

De indre grænser kan passeres overalt, uden at der gennemføres personkontrol, uanset personernes nationalitet.

Artikel 23

Kontrol inden for medlemsstaternes område

Den omstændighed, at der ikke foretages grænsekontrol ved de indre grænser, berører ikke:

a) medlemsstaternes kompetente myndigheders udøvelse af politimæssige beføjelser i henhold til national ret, så længe udøvelsen af disse beføjelser ikke har tilsvarende virkning som grænsekontrol; dette gælder også i grænseområder. For så vidt angår første punktum kan udøvelsen af politimæssige beføjelser navnlig ikke ligestilles med ind- og udrejsekontrol, når de politimæssige foranstaltninger:

   i) ikke har grænsekontrol som formål

   ii) bygger på generelle politioplysninger og -erfaringer med hensyn til eventuelle trusler mod den offentlige sikkerhed og navnlig tager sigte på at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet

   iii) er udformet og udføres på en måde, der klart adskiller sig fra systematisk ind- og udrejsekontrol af personer ved de ydre grænser

   iv) udføres som stikprøvekontrol

▼B

b) sikkerhedskontrol af personer i havne eller lufthavne, der foretages af de kompetente myndigheder i henhold til den enkelte medlemsstats ret eller af de ansvarlige i havne og lufthavne eller af transportvirksomheder, forudsat at denne kontrol også foretages for så vidt angår personer, der rejser inden for en medlemsstats område

c) en medlemsstats mulighed for i lovgivningen at indføre en forpligtelse til at være i besiddelse af eller medbringe papirer og dokumenter

d) en medlemsstats mulighed for i lovgivningen at indføre en forpligtelse for tredjelandsstatsborgere til at anmelde deres tilstedeværelse på dets område i henhold til bestemmelserne i artikel 22 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (»Schengenkonventionen«).

Artikel 24

Fjernelse af hindringer for vejtrafikken ved overgangssteder ved de indre grænser

Medlemsstaterne fjerner alle hindringer for en smidig afvikling af vejtrafikken ved overgangsstederne ved de indre grænser, navnlig hastighedsbegrænsninger, der ikke udelukkende er fastsat af hensyn til trafiksikkerheden.

Medlemsstaterne skal samtidig være forberedt på at skulle sørge for kontrolfaciliteter, hvis grænsekontrollen ved de indre grænser genindføres.

KAPITEL II

Midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser

Artikel 25

Generel ramme for midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser

1. Hvis der i området uden kontrol ved de indre grænser foreligger en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i en medlemsstat, kan denne medlemsstat undtagelsesvis genindføre grænsekontrol ved alle sine indre grænser eller ved bestemte dele heraf i et begrænset tidsrum på højst 30 dage eller i det tidsrum, hvor den alvorlige trussel forventes at bestå, hvis dette tidsrum overstiger 30 dage. Omfanget og varigheden af den midlertidige genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser må ikke overstige det, som er strengt nødvendigt for at imødegå den alvorlige trussel.

2. Der må kun genindføres grænsekontrol ved de indre grænser som en sidste udvej og i overensstemmelse med artikel 27, 28 og 29. Der tages hensyn til de i henholdsvis artikel 26 og 30 omhandlede kriterier i hvert enkelt tilfælde, hvor det overvejes at træffe afgørelse om at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser i henhold til henholdsvis artikel 27, 28 eller 29.

▼B

3. Hvis den alvorlige trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i den pågældende medlemsstat varer ved længere end det i nærværende artikels stk. 1 nævnte tidsrum, kan medlemsstaten forlænge grænsekontrollen ved sine indre grænser under hensyntagen til de i artikel 26 omhandlede kriterier og i overensstemmelse med artikel 27 af de samme grunde som dem, der er nævnt i nærværende artikels stk. 1, og under hensyntagen til eventuelle nye forhold, i tidsrum på højst 30 dage, som kan forlænges.

4. Det samlede tidsrum, hvori der genindføres grænsekontrol ved de indre grænser, herunder omfattende forlængelser i henhold til nærværende artikels stk. 3, må ikke overstige seks måneder. Hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder som omhandlet i artikel 29 kan det samlede tidsrum forlænges til højst to år i overensstemmelse med nævnte artikels stk. 1.

Artikel 26

Kriterier for midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser

Når en medlemsstat som en sidste udvej træffer afgørelse om at genindføre midlertidig grænsekontrol ved en eller flere af sine indre grænser eller ved dele heraf eller træffer afgørelse om at forlænge en sådan genindførelse i overensstemmelse med artikel 25 eller artikel 28, stk. 1, vurderer den, i hvilket omfang en sådan foranstaltning udgør en passende reaktion på truslen mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed, og om foranstaltningen står i et rimeligt forhold til truslen. Ved en sådan vurdering tager medlemsstaten navnlig hensyn til følgende:

a) de sandsynlige virkninger af truslen mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i den pågældende medlemsstat, bl.a. efter terrorhandlinger eller -trusler samt trusler som følge af organiseret kriminalitet

b) foranstaltningens sandsynlige virkninger for den frie bevægelighed for personer inden for området uden kontrol ved de indre grænser.

Artikel 27

Proceduren for midlertidig genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser i henhold til artikel 25

1. Hvis en medlemsstat planlægger at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser i medfør af artikel 25, underretter den de øvrige medlemsstater og Kommissionen senest fire uger før den planlagte genindførelse eller inden for et kortere tidsrum, hvis de omstændigheder, der gør det nødvendigt at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser, først bliver kendt mindre end fire uger før den planlagte genindførelse. Med henblik herpå fremlægger medlemsstaten følgende oplysninger:

a) begrundelsen for den foreslåede genindførelse, herunder alle relevante oplysninger om de begivenheder, der udgør en alvorlig trussel mod dens offentlige orden eller indre sikkerhed

▼B

b) omfanget af den foreslåede genindførelse, idet det præciseres, ved hvilken del eller hvilke dele af de indre grænser der genindføres grænsekontrol

c) angivelse af de godkendte grænseovergangssteder

d) datoen for og varigheden af den planlagte genindførelse

e) i givet fald de foranstaltninger, som de øvrige medlemsstater skal træffe.

To eller flere medlemsstater kan også sende en underretning efter første afsnit i fællesskab.

Kommissionen kan om nødvendigt anmode den eller de pågældende medlemsstater om yderligere oplysninger.

2. De i stk. 1 omhandlede oplysninger forelægges Europa-Parlamentet og Rådet samtidig med, at der foretages underretning af de andre medlemsstater og Kommissionen i henhold til nævnte stykke.

3. Medlemsstater, der sender en underretning efter stk. 1, kan om nødvendigt og i overensstemmelse med national ret beslutte at klassificere dele af oplysningerne.

Sådan klassificering udelukker ikke, at Kommissionen stiller oplysningerne til rådighed for Europa-Parlamentet. Fremsendelse og håndtering af oplysninger og dokumenter fremsendt til Europa-Parlamentet efter denne artikel behandles i overensstemmelse med regler om fremsendelse og håndtering af klassificerede informationer, der finder anvendelse mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen.

4. Når en medlemsstat har foretaget en underretning efter stk. 1, kan Kommissionen eller en af de øvrige medlemsstater med forbehold af artikel 72 i TEUF afgive udtalelse med henblik på den høring, der er nævnt i stk. 5.

Såfremt Kommissionen på grundlag af oplysningerne i underretningen eller af andre yderligere oplysninger, den har modtaget, har betænkeligheder med hensyn til, hvorvidt den planlagte genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser er nødvendig og står i et rimeligt forhold til truslen, eller såfremt den er af den opfattelse, at en høring om visse aspekter ved underretningen er hensigtsmæssig, afgiver den udtalelse herom.

5. Oplysningerne omhandlet i stk. 1 samt en udtalelse fra Kommissionen eller en medlemsstat efter stk. 4, skal gøres til genstand for en høring, herunder i givet fald fælles møder, mellem den medlemsstat, der planlægger at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser, de øvrige medlemsstater, navnlig dem, der er direkte berørt af disse foranstaltninger, og Kommissionen, med henblik på i givet fald at tilrettelægge et gensidigt samarbejde mellem medlemsstaterne og undersøge, om foranstaltningerne står i et rimeligt forhold til de begivenheder, der ligger til grund for genindførelsen af grænsekontrollen, og truslen mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed.

▼B

6. Den i stk. 5 nævnte høring skal finde sted mindst ti dage før den planlagte dato for genindførelse af grænsekontrollen.

Artikel 28

Særlig procedure i situationer, der kræver øjeblikkelig handling

1. Hvis en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i en medlemsstat kræver øjeblikkelig handling, kan den pågældende medlemsstat undtagelsesvis øjeblikkeligt genindføre grænsekontrol ved de indre grænser i et begrænset tidsrum på højst ti dage.

2. Genindfører en medlemsstat grænsekontrol ved de indre grænser, underretter den samtidig de øvrige medlemsstater og Kommissionen herom og giver dem de oplysninger, der er omhandlet i artikel 27, stk. 1, herunder begrundelsen for anvendelsen af proceduren i nærværende artikel. Kommissionen kan høre de øvrige medlemsstater umiddelbart efter, at den har modtaget underretningen.

3. Hvis den alvorlige trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed varer ved længere end det i nærværende artikels stk. 1 nævnte tidsrum, kan medlemsstaten træffe afgørelse om at forlænge grænsekontrollen ved de indre grænser i tidsrum på højst 20 dage, som kan forlænges. I den forbindelse skal den pågældende medlemsstat tage hensyn til de i artikel 26 omhandlede kriterier, herunder en ajourført vurdering af, hvorvidt foranstaltningen er nødvendig og står i et rimeligt forhold til truslen, og tage hensyn til eventuelle nye forhold.

I tilfælde af at der træffes en sådan afgørelse om forlængelse, finder bestemmelserne i artikel 27, stk. 4 og 5, tilsvarende anvendelse, og høringen skal finde sted straks efter, at Kommissionen og medlemsstaterne er blevet underrettet om afgørelsen om forlængelse.

4. Med forbehold af artikel 25, stk. 4, må det samlede tidsrum, hvori der genindføres grænsekontrol ved de indre grænser på grundlag af det oprindelige tidsrum efter nærværende artikels stk. 1 og forlængelserne efter nærværende artikels stk. 3, ikke overstige to måneder.

5. Kommissionen skal straks oplyse Europa-Parlamentet om underretninger foretaget efter nærværende artikel.

Artikel 29

Særlig procedure, hvor ekstraordinære omstændigheder truer den overordnede funktion af området uden kontrol ved de indre grænser

▼M1

1. Under ekstraordinære omstændigheder, hvor den overordnede funktion af området uden kontrol ved de indre grænser er truet på grund af vedvarende alvorlige mangler i forbindelse med grænsekontrollen ved de ydre grænser som omhandlet i artikel 21 i nærværende forordning eller på grund af en medlemsstats manglende overholdelse af

▼M1

en rådsafgørelse som omhandlet i artikel 19, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1624 ([1]), og i det omfang disse omstændigheder udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed inden for området uden kontrol ved de indre grænser eller dele heraf, kan grænsekontrollen ved de indre grænser genindføres i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 2 for et tidsrum på højst seks måneder. Dette tidsrum kan forlænges op til tre gange med et yderligere tidsrum på højst seks måneder, hvis disse ekstraordinære omstændigheder varer ved.

▼B

2. Rådet kan som en sidste udvej og som en foranstaltning til beskyttelse af de fælles interesser inden for området uden kontrol ved de indre grænser, hvis alle øvrige foranstaltninger, navnlig de i artikel 21, stk. 1, omhandlede, ikke effektivt kan afbøde den konstaterede alvorlige trussel, henstille til en eller flere medlemsstater at genindføre grænsekontrol ved alle deres indre grænser eller ved bestemte dele heraf. Rådets henstilling baseres på et forslag fra Kommissionen. Medlemsstaterne kan anmode Kommissionen om at forelægge Rådet et sådant forslag til henstilling.

Rådet angiver i sin henstilling som et minimum de oplysninger, der er omhandlet i artikel 27, stk. 1, litra a)-e).

Rådet kan henstille, at der foretages en forlængelse i overensstemmelse med de i nærværende artikel omhandlede vilkår og procedurer.

Inden en medlemsstat genindfører grænsekontrol ved alle sine indre grænser eller ved bestemte dele heraf, jf. nærværende stykke, underretter den de øvrige medlemsstater, Europa-Parlamentet og Kommissionen herom.

3. Såfremt en medlemsstat ikke følger den i stk. 2 omhandlede henstilling, underretter den pågældende medlemsstat straks Kommissionen skriftligt om begrundelsen herfor.

I sådanne tilfælde forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, som indeholder en vurdering af den begrundelse, som den pågældende medlemsstat har angivet, og konsekvenserne for beskyttelsen af de fælles interesser inden for området uden kontrol ved de indre grænser.

4. I behørigt begrundede særligt hastende tilfælde vedrørende situationer, hvor de omstændigheder, der gør det nødvendigt at forlænge grænsekontrollen ved de indre grænser, jf. stk. 2, først bliver kendt mindre end ti dage før afslutningen af den forudgående genindførelsesperiode, kan Kommissionen efter proceduren i artikel 38, stk. 3, vedtage eventuelle nødvendige henstillinger ved gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks. Kommissionen forelægger senest 14 dage efter vedtagelsen af sådanne henstillinger Rådet et forslag til henstilling, jf. nærværende artikels stk. 2.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1624 af 14. september 2016 om den europæiske grænse- og kystvagt og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 863/2007, Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 og Rådets beslutning 2005/267/EF (EUT L 251 af 16.9.2016, s. 1).

▼B

5. Nærværende artikel berører ikke foranstaltninger, som medlemsstaterne eventuelt vedtager i tilfælde af en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed i medfør af artikel 25, 27 og 28.

Artikel 30

Kriterier for midlertidig genindførelse af grænsekontrollen ved de indre grænser, hvor ekstraordinære omstændigheder truer den overordnede funktion af området uden kontrol ved de indre grænser

1. Hvis Rådet som en sidste udvej vedtager en henstilling om midlertidig genindførelse af grænsekontrollen ved en eller flere af de indre grænser eller ved dele heraf, jf. artikel 29, stk. 2, vurderer det, i hvilket omfang en sådan foranstaltning udgør en passende reaktion på truslen mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed inden for området uden kontrol ved de indre grænser, og om foranstaltningen står i rimeligt forhold til truslen. Denne vurdering foretages på grundlag af detaljerede oplysninger fremlagt af den eller de berørte medlemsstater og Kommissionen samt alle andre relevante oplysninger, herunder oplysninger indhentet i henhold til nærværende artikels stk. 2. Ved en sådan vurdering tages der navnlig hensyn til følgende:

a) hvorvidt der findes tekniske eller finansielle støtteforanstaltninger, der kan anvendes eller er blevet anvendt på nationalt plan eller EU-plan, eller begge, herunder bistand fra Unionens organer, kontorer eller agenturer, såsom agenturet, Det Europæiske Asylstøttekontor oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 ([1]) eller Den Europæiske Politienhed (»Europol«) oprettet ved afgørelse 2009/371/RIA, og i hvilket omfang sådanne foranstaltninger udgør en passende reaktion på truslen mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed inden for området uden kontrol ved de indre grænser

b) de nuværende eller sandsynlige fremtidige virkninger af alvorlige mangler i forbindelse med kontrollen ved de ydre grænser, der er konstateret i forbindelse med de evalueringer, der er gennemført i henhold til forordning (EU) nr. 1053/2013, og i hvilket omfang sådanne alvorlige mangler udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller den indre sikkerhed inden for området uden kontrol ved de indre grænser

c) de sandsynlige virkninger af genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser for den frie bevægelighed for personer inden for området uden kontrol ved de indre grænser.

2. Kommissionen kan, inden den vedtager et forslag til Rådets henstilling, jf. artikel 29, stk. 2:

a) anmode medlemsstaterne, agenturet, Europol eller andre af Unionens organer, kontorer eller agenturer om yderligere oplysninger

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 439/2010 af 19. maj 2010 om oprettelse af et europæisk asylstøttekontor (EUT L 132 af 29.5.2010, s. 11).

▼B

b) med støtte fra eksperter fra medlemsstaterne, agenturet, Europol eller et andet af Unionens relevante organer, kontorer eller agenturer gennemføre besøg på stedet for at indhente eller kontrollere oplysninger af relevans for den pågældende henstilling.

Artikel 31

Underretning af Europa-Parlamentet og Rådet

Kommissionen og den eller de berørte medlemsstater underretter snarest muligt Europa-Parlamentet og Rådet om omstændigheder, der kan medføre anvendelse af artikel 21 og 25-30.

Artikel 32

Bestemmelser, der skal anvendes i tilfælde af genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser

Hvis der genindføres grænsekontrol ved de indre grænser, finder de relevante bestemmelser i afsnit II tilsvarende anvendelse.

Artikel 33

Rapport om genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser

Senest fire uger efter ophævelsen af grænsekontrollen ved de indre grænser forelægger den medlemsstat, der har foretaget grænsekontrol ved de indre grænser, Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen en rapport om genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser, hvori den navnlig redegør for den oprindelige vurdering og opfyldelsen af de kriterier, der er omhandlet i artikel 26, 28 og 30, gennemførelsen af kontrollen, det praktiske samarbejde med nabomedlemsstater, virkningerne for den frie bevægelighed for personer, hvorvidt genindførelsen af grænsekontrol ved de indre grænser har været effektiv, herunder en ex post-vurdering af proportionaliteten af genindførelsen af grænsekontrol.

Kommissionen kan afgive en udtalelse om ex post-vurderingen af den midlertidige genindførelse af grænsekontrol ved en eller flere indre grænser eller ved dele heraf.

Kommissionen skal mindst en gang om året forelægge Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om funktionen af området uden kontrol ved de indre grænser. Denne rapport skal indeholde en liste over alle afgørelser om genindførelse af grænsekontrol ved de indre grænser, der er truffet i løbet af det pågældende år.

Artikel 34

Oplysninger til offentligheden

Kommissionen og den berørte medlemsstat underretter på en koordineret måde offentligheden om en afgørelse om at genindføre grænsekontrol ved de indre grænser og anfører navnlig foranstaltningens start- og slutdato, medmindre tungerevejende sikkerhedsmæssige grunde taler imod dette.

▼B

Artikel 35

Fortrolighed

På anmodning af den berørte medlemsstat respekterer de øvrige medlemsstater, Europa-Parlamentet og Kommissionen fortroligheden af de oplysninger, der gives i forbindelse med genindførelsen og forlængelsen af grænsekontrol, og den rapport, der udarbejdes i medfør af artikel 33.

AFSNIT IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 36

Ændringer af bilagene

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 37 vedrørende ændringer af bilag III, IV og VIII.

Artikel 37

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 13, stk. 5, og artikel 36, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode.

3. Den i artikel 13, stk. 5, og artikel 36 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 13, stk. 5, og artikel 36 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har underrettet Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

▼B

Artikel 38

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendelse. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 finder anvendelse.

3. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011 sammenholdt med dennes artikel 5 anvendelse.

Artikel 39

Meddelelser

1. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen:

a) listen over opholdstilladelser med angivelse af, hvilke der er omfattet af henholdsvis artikel 2, nr. 16), litra a), og artikel 2, nr. 16), litra b), og medsender en model for de opholdstilladelser, der er omfattet af artikel 2, nr. 16), litra b). Når opholdskort er udstedt i overensstemmelse med direktiv 2004/38/EF, skal dette specifikt angives, og der skal udsendes en model af opholdskort, der ikke er udstedt i overensstemmelse med den ensartede udformning, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002

b) listen over deres grænseovergangssteder

c) de vejledende beløb, som hvert år fastsættes af de nationale myndigheder med hensyn til, hvor meget en udlænding mindst skal råde over ved passage af de ydre grænser

d) listen over de nationale tjenester, som er ansvarlige for grænsekontrollen

e) eksempler på modeller til kort, der udstedes af udenrigsministerierne

f) undtagelser fra reglerne vedrørende passage af de ydre grænser, jf. artikel 5, stk. 2, litra a)

g) de i artikel 11, stk. 3, omhandlede statistikker.

2. Kommissionen stiller de oplysninger, der meddeles i henhold til stk. 1, til rådighed for medlemsstaterne og offentligheden gennem offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven, og på enhver anden hensigtsmæssig måde.

▼B

Artikel 40

Lokal grænsetrafik

Denne forordning berører ikke EU-reglerne om lokal grænsetrafik og gældende bilaterale aftaler om lokal grænsetrafik.

Artikel 41

Ceuta og Melilla

Bestemmelserne i denne forordning berører ikke de særlige regler for byerne Ceuta og Melilla, som fastsat i erklæringen fra Kongeriget Spanien om byerne Ceuta og Melilla i slutakten til aftalen om Kongeriget Spaniens tiltrædelse af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 ([1]).

Artikel 42

Meddelelse af oplysninger fra medlemsstaterne

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen deres nationale bestemmelser vedrørende artikel 23, litra c) og d), de sanktioner, som er omhandlet i artikel 5, stk. 3, og bilaterale aftaler, som er tilladt i medfør af denne forordning. Efterfølgende ændringer i disse bestemmelser meddeles inden for en frist på fem arbejdsdage.

De af medlemsstaterne meddelte oplysninger offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven.

Artikel 43

Evalueringsmekanisme

1. I overensstemmelse med traktaterne, og uden at dette berører de heri fastsatte bestemmelser om traktatbrudsprocedurer, evalueres den enkelte medlemsstats gennemførelse af denne forordning ved en evalueringsmekanisme.

2. Reglerne om evalueringsmekanismen er fastsat i forordning (EU) nr. 1053/2013. I overensstemmelse med denne evalueringsmekanisme gennemfører medlemsstaterne og Kommissionen i fællesskab regelmæssige, objektive og upartiske evalueringer med henblik på at kontrollere, om nærværende forordning anvendes korrekt, og Kommissionen koordinerer evalueringerne i nært samarbejde med medlemsstaterne. Efter denne mekanisme evalueres hver medlemsstat mindst én gang hvert femte år af et lille hold sammensat af Kommissionens repræsentanter og af eksperter, der udpeges af medlemsstaterne.

Evalueringerne kan bestå af anmeldt eller uanmeldt besøg på stedet ved de ydre eller de indre grænser.

I overensstemmelse med denne mekanisme er Kommissionen ansvarlig for vedtagelsen af de flerårige og årlige evalueringsprogrammer og evalueringsrapporterne.

([1]) EFT L 239 af 22.9.2000, s. 73.

▼B

3. I tilfælde af eventuelle mangler kan der fremsættes henstillinger om afhjælpende foranstaltninger til de pågældende medlemsstater.

Når der i en evalueringsrapport vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EU) nr. 1053/2013 konstateres alvorlige mangler ved gennemførelsen af kontrol ved de ydre grænser, finder artikel 21 og 29 i nærværende forordning anvendelse.

4. Europa-Parlamentet og Rådet underrettes i alle faser af evalueringen, og alle relevante dokumenter fremsendes til disse institutioner i overensstemmelse med reglerne om klassificerede dokumenter.

5. Europa-Parlamentet underrettes straks og fuldt ud om eventuelle forslag til ændring eller til erstatning af de regler, der er fastsat i forordning (EU) nr. 1053/2013.

Artikel 44

Ophævelse

Forordning (EF) nr. 562/2006 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag X.

Artikel 45

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

▼B

BILAG I

Dokumentation til kontrol af, at indrejsebetingelserne er opfyldt

Den dokumentation, der er omhandlet i artikel 6, stk. 3, kan omfatte følgende:

a) for forretningsrejser:

i) en indbydelse fra en virksomhed eller en myndighed til at deltage i møder, konferencer eller arrangementer af kommerciel, industriel eller arbejdsrelateret art

ii) andre dokumenter, der viser, at der er tale om forretningsforbindelser eller arbejdsrelaterede kontakter

iii) i givet fald adgangsbilletter til messer og kongresser

b) for rejser i forbindelse med studier eller anden form for uddannelse:

i) et optagelsesbevis fra en læreanstalt med henblik på at deltage i teoretiske eller praktiske uddannelses- og videreuddannelseskurser

ii) studiekort eller beviser for fulgte kurser

c) for turistrejser eller private rejser:

i) dokumentation for indkvartering:

— i givet fald en invitation fra værten

— dokumentation fra det etablissement, der står for indkvartering, eller en anden form for dokumentation for den påtænkte indkvartering

ii) dokumentation for rejseruten:

— bekræftet reservation af en organiseret rejse eller en anden egnet form for dokumentation for den påtænkte rejseplan

iii) dokumentation for hjemrejse:

— retur- eller rundrejsebillet

d) for rejser af politisk, videnskabelig, kulturel, sportslig eller religiøs art eller med anden begrundelse:

indbydelser, adgangsbilletter, tilmeldinger eller programmer så vidt muligt med angivelse af navnet på værtsorganisationen og opholdets varighed eller en anden form for egnet dokumentation for formålet med besøget.

▼B

BILAG II

Registrering af oplysninger

Alle grænseovergangssteder registrerer manuelt eller elektronisk alle tjenesteoplysninger samt alle andre særlig vigtige oplysninger. Navnlig følgende oplysninger skal registreres:

a) navnet på den grænsevagt, der er lokalt ansvarlig for grænsekontrollen, og på de øvrige personer på hvert hold

b) lempelser i personkontrollen i overensstemmelse med artikel 9

c) udstedelse ved grænsen af dokumenter, som træder i stedet for pas og visa

d) pågribelser af personer og klager (strafferetlige og administrative overtrædelser)

e) nægtelse af indrejse i overensstemmelse med artikel 14 (begrundelse for nægtelse af indrejse samt nationaliteter)

f) sikkerhedskoderne på indrejse- og udrejsestempler, identiteten på grænsevagter, der er tildelt et bestemt stempel på et givet tidspunkt eller en bestemt vagt, og oplysninger om stempler, der er bortkommet eller stjålet

g) klager fra personer, der underkastes ind- og udrejsekontrol

h) andre politimæssige eller retlige foranstaltninger af særlig betydning

i) særlige hændelser.

▼B

BILAG III

Modeller til skiltning af baner ved grænseovergangsstederne

DEL A

([1])

([1]) Der kræves ikke logo for Island og Norge.

▼B

DEL B1: »visum ikke påkrævet«

DEL B2: »alle pas«.

▼B

DEL C

([1])

([1])

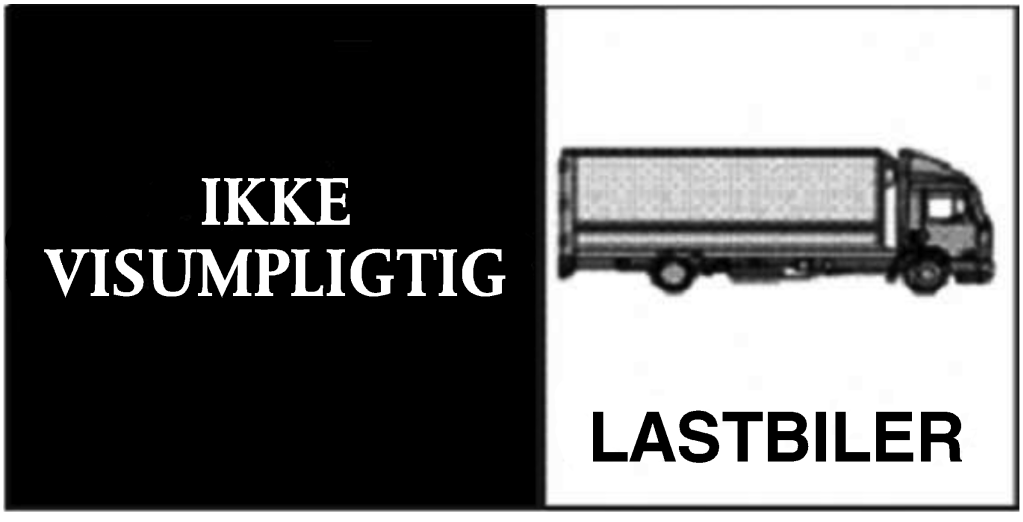
([1])

([1]) Der kræves ikke logo for Island og Norge.

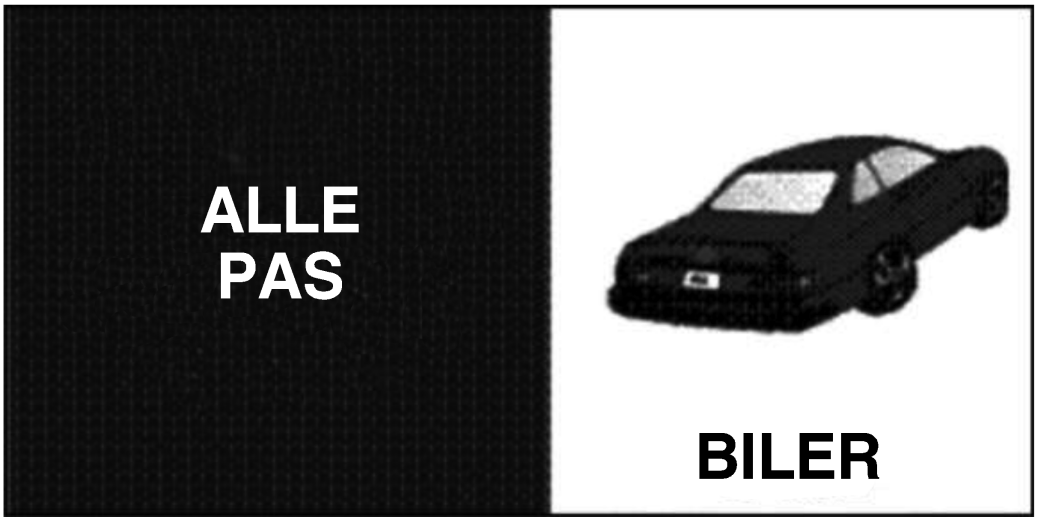
▼B

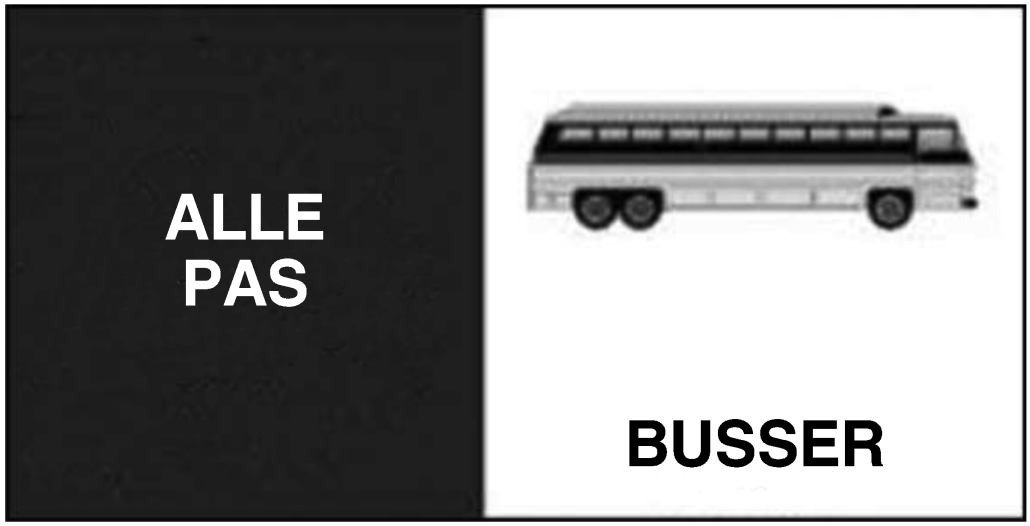

IKKE
VISUMPLIGTIG
BILER

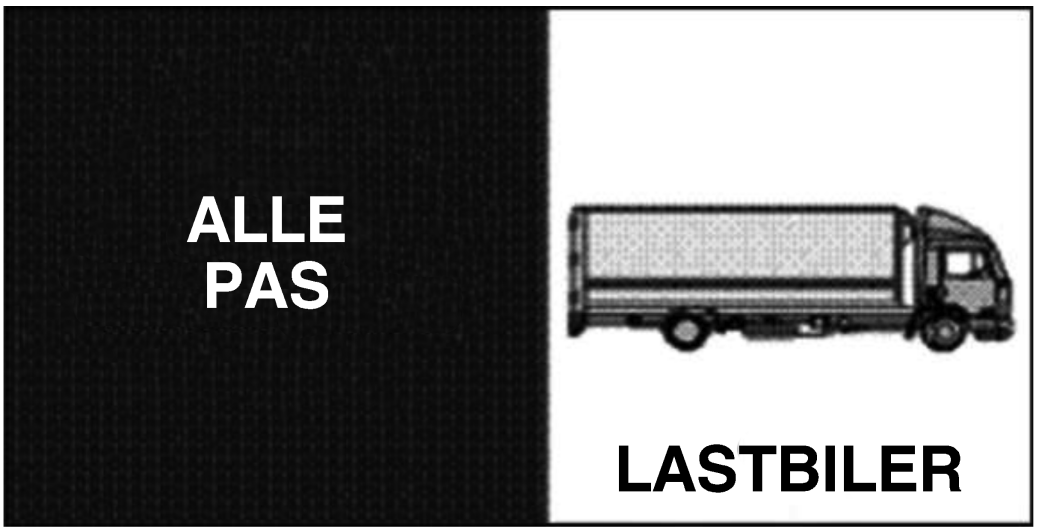

IKKE
VISUMPLIGTIG
BUSSER

IKKE
VISUMPLIGTIG
LASTBILER

▼B

▼B

BILAG IV

Stempling

1. Tredjelandsstatsborgeres rejsedokumenter skal systematisk stemples ved ind- og udrejse i overensstemmelse med artikel 11. Kravene til disse stempler er fastlagt i Schengeneksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (94) 16 rev. og SCH/Gem-Handb (93) 15 (CONFIDENTIAL).

2. Stemplernes sikkerhedskoder skal ændres regelmæssigt og mindst én gang om måneden.

3. Når tredjelandsstatsborgere, der er visumpligtige, rejser ind og ud, anbringes stemplet som hovedregel på den modstående side til den, hvorpå visummet er anbragt.

   Hvis denne side ikke kan bruges, anbringes stemplet på den følgende side. Den maskinlæsbare del stemples ikke.

4. Medlemsstaterne udpeger nationale kontaktpunkter, der er ansvarlige for udvekslingen af oplysninger om sikkerhedskoderne på de indrejse- og udrejsestempler, der anvendes ved grænseovergangssteder, og underretter de øvrige medlemsstater, Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen herom. Disse kontaktpunkter skal hurtigst muligt have adgang til oplysninger om de fælles indrejse- og udrejsestempler, der anvendes ved den pågældende medlemsstats ydre grænse, og navnlig oplysninger om følgende:

   a) hvilket stempel der anvendes ved et givet grænseovergangssted

   b) identiteten på den grænsevagt, til hvem et givet stempel er tildelt på et givet tidspunkt

   c) den sikkerhedskode, som et givet stempel har på et givent tidspunkt.

   Anmodninger om oplysninger om de fælles ind- og udrejsestempler forelægges ovennævnte nationale kontaktpunkter.

   De nationale kontaktpunkter videresender desuden straks oplysninger om ændringer i kontaktpunkterne og om bortkomne eller stjålne stempler til de øvrige kontaktpunkter, Generalsekretariatet for Rådet og Kommissionen.

▼B

BILAG V

DEL A

Procedurer for nægtelse af indrejse ved grænsen

1. Ved nægtelse af indrejse skal den kompetente grænsevagt:

   a) udfylde den standardformular for nægtelse af indrejse, der er vist i del B. Den pågældende tredjelandsstatsborger skal underskrive formularen og modtager en kopi af den underskrevne formular. Hvis tredjelandsstatsborgeren nægter at underskrive, anfører grænsevagten dette på formularen i rubrikken »Bemærkninger«

   b) stemple passet med et indrejsestempel, der med uudsletteligt sort blæk overstreges med et kryds, og skrive overfor det på højre side, ligeledes med uudsletteligt blæk, det eller de bogstaver, der svarer til begrundelsen for nægtelse af indrejse; listen over disse bogstaver er anført på ovennævnte standardformular for nægtelse af indrejse

   c) annullere eller inddrage visummet, afhængigt af det enkelte tilfælde, i overensstemmelse med betingelserne i artikel 34 i forordning (EF) nr. 810/2009

   d) indføre enhver nægtelse af indrejse i et register eller notere det på en liste med angivelse af den berørte tredjelandsstatsborgers identitet og nationalitet, referencer på tredjelandsstatsborgerens grænsepassagedokument samt begrundelse og dato for nægtelse af indrejse.

2. Hvis en tredjelandsstatsborger, som er blevet nægtet indrejse, er blevet befordret til grænsen af en transportvirksomhed, skal den lokalt ansvarlige myndighed:

   a) pålægge transportvirksomheden at tage ansvaret for den pågældende tredjelandsstatsborger og straks befordre denne enten til det tredjeland, vedkommende er ankommet fra, eller til det tredjeland, som har udstedt vedkommendes grænsepassagedokument, eller til et andet tredjeland, hvor den pågældende er sikret indrejse, eller foranstalte viderebefordring i overensstemmelse med artikel 26 i Schengenkonventionen og Rådets direktiv 2001/51/EF ([1])

   b) indtil tilbagesendelse kan finde sted, træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med national ret og under hensyn til de lokale forhold for at forhindre, at tredjelandsstatsborgere, der er blevet nægtet indrejse, indrejser ulovligt.

3. Hvis der foreligger grunde både til at nægte en tredjelandsstatsborger indrejse og til at anholde den pågældende, tager grænsevagten kontakt til de kompetente myndigheder for at beslutte, hvilken foranstaltning der skal iværksættes i overensstemmelse med national ret.

([1]) Rådets direktiv 2001/51/EF af 28. juni 2001 om fastsættelse af supplerende bestemmelser til artikel 26 i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 (EFT L 187 af 10.7.2001, s. 45).

▼B

DEL B

Standardformular for nægtelse af indrejse ved grænsen

Angivelse af stat

Statens logo (angivelse af myndighed)

_____

_____ (1)

NÆGTELSE AF INDREJSE VED GRÆNSEN

Den _____ kl. (tidspunkt) _____ graenseovergangssted _____

Undertegnede _____ oplyser med hensyn til:

Efternavn _____ Fornavn _____

Fodselsdato _____ Fødested _____ Køn _____

Nationalitet _____ Bopæl _____

Type identitets dokument _____ nr. _____

Udstedt i _____ den _____

Visum nr. _____ type _____ udstedt af _____

gyldigt fra _____ til _____

for en periode på _____ dage med følgende begrundelse: _____

og som kommer fra _____ med _____ (det anvendte transportmiddel anføres — f.eks. rutenummer). Den pågældende underrettes herved om, at han/hun nægtes indrejse i henhold til *(angivelse af gældende national ret)* med følgende begrundelse:

☐ (A) Den pågældende er ikke i besiddelse af et gyldigt rejsedokument

☐ (B) Den pågældende er i besiddelse af et falsk/forfalsket/ændret rejsedokument

☐ (C) Den pågældende er ikke i besiddelse af gyldigt visum eller opholdstilladelse

☐ (D) Den pågældende er i besiddelse af falsk/forfalsket/ændret visum eller opholdstilladelse

☐ (E) Den pågældende er ikke i besiddelse af dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder.

Følgende dokument(er) kunne ikke forelægges:_____

☐ (F) Den pågældende har allerede opholdt sig 90 dage inden for den forudgående periode på 180 dage på Den Europæiske Unions medlemsstaters område

☐ (G) Den pågældende er ikke i besiddelse af de nødvendige subsistensmidler i forhold til varigheden af det påtænkte ophold og de nærmere omstændigheder, eller midler til tilbagerejsen til hjemlandet eller transitlandet

☐ (H) Den pågældende er indberettet som uønsket

☐ i SIS

☐ i det nationale register

☐ (I) Den pågældende anses for at udgøre en trussel mod en eller flere af Den Europæiske Unions medlemsstaters offentlige orden, indre sikkerhed, offentlige sundhed eller internationale forbindelser *(hver slat skal anføre det nationale lovgivnings-mæssige grundlag for nægtelse af indre/se)*.

Bemærkninger

Den pågældende kan indbringe klage over afgørelsen om nægtelse af indrejse i henhold til national ret. Han/hun modtager en kopi af dette dokument *(hver stat skal anføre det nationale lovgivningsmæssige grundlag og proceduren vedrørende klageretten)*.

Den berørte udlænding	Den ansvarlige embedsmand

(1) Der kræves ikke logo for Island og Norge.

▼B

BILAG VI

Særlige regler for de forskellige typer grænser og de forskellige transportmidler, der anvendes til at passere medlemsstaternes ydre grænser

1. **Landgrænser**

1.1. *Ind- og udrejsekontrol i forbindelse med vejtrafik*

1.1.1. For at sikre en effektiv personkontrol samtidig med en sikker og smidig afvikling af vejtrafikken skal trafikken reguleres ved grænseovergangsstederne på hensigtsmæssig vis. Om nødvendigt kan medlemsstaterne indgå bilaterale aftaler om at foretage omlægning og afspærring af trafikken. De underretter Kommissionen herom i henhold til artikel 42.

1.1.2. Ved landgrænserne kan medlemsstaterne, hvis de finder det hensigtsmæssigt, og hvis forholdene tillader det, i overensstemmelse med artikel 10 indrette separate baner ved bestemte grænseovergangssteder.

Under særlige forhold, eller når trafiksituationen og infrastrukturens tilstand nødvendiggør det, kan de kompetente myndigheder i medlemsstaterne på et hvilket som helst tidspunkt suspendere anvendelsen af separate baner.

Medlemsstaterne kan samarbejde med nabolandene om indretningen af separate baner ved overgangsstederne ved de ydre grænser.

1.1.3. Personer, der ankommer i køretøjer, kan som hovedregel blive i dem, mens kontrollen foretages. Hvis omstændighederne kræver det, kan personerne imidlertid anmodes om at stige ud af deres køretøjer. Den indgående kontrol finder sted på dertil indrettede steder, hvis de lokale forhold tillader det. Af hensyn til personalets sikkerhed vil kontrollen om muligt blive foretaget af mindst to grænsevagter.

1.1.4. Fælles grænseovergangssteder

1.1.4.1. Medlemsstaterne kan indgå eller opretholde bilaterale aftaler med tilgrænsende tredjelande vedrørende etableringen af fælles grænseovergangssteder, hvor grænsevagter fra medlemsstaten og grænsevagter fra tredjelandet efter tur udfører ind- og/eller udrejsekontrol efter deres nationale ret på den anden parts område. Fælles grænseovergangssteder kan være placeret på enten en medlemsstats område eller tredjelandets område.

1.1.4.2. Fælles grænseovergangssteder placeret på en medlemsstats område: bilaterale aftaler om etablering af fælles grænseovergangssteder på en medlemsstats område skal indeholde en tilladelse til, at grænsevagter fra et tredjeland kan udføre deres opgaver i den pågældende medlemsstat under overholdelse af følgende principper:

a) International beskyttelse: en tredjelandsstatsborger, der anmoder om international beskyttelse på en medlemsstats område, har adgang til de relevante procedurer i medlemsstaten i overensstemmelse med gældende EU-ret på asylområdet.

▼B

b) Arrestation af en person eller beslaglæggelse af ejendom: hvis tredjelandets grænsevagter bliver opmærksomme på forhold, der begrunder arrestation eller anbringelse i varetægt af en person eller beslaglæggelse af ejendom, underretter de medlemsstatens myndigheder om disse forhold, og medlemsstatens myndigheder sikrer en passende opfølgning herpå i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten uanset den pågældende persons nationalitet.

c) Personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, og som indrejser på Unionens område: tredjelandets grænsevagter må ikke forhindre personer, som har ret til fri bevægelighed i henhold til EU-retten, i at indrejse på Unionens område. Hvis der er forhold, der begrunder, at en person nægtes udrejse fra det pågældende tredjeland, underretter tredjelandets grænsevagter medlemsstatens myndigheder om disse forhold, og medlemsstatens myndigheder sikrer en passende opfølgning herpå i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten.

1.1.4.3. Fælles grænseovergangssteder placeret på et tredjelands område: bilaterale aftaler om etablering af fælles grænseovergangssteder på et tredjelands område skal indeholde en tilladelse til, at grænsevagter fra en medlemsstat kan udføre deres opgaver i det pågældende tredjeland. Ved anvendelsen af denne forordning anses al kontrol, der udføres af medlemsstaternes grænsevagter ved et fælles grænseovergangssted på et tredjelands område, for at være udført på den pågældende medlemsstats område. Medlemsstaternes grænsevagter udfører deres opgaver i overensstemmelse med denne forordning og under overholdelse af følgende principper:

a) International beskyttelse: en tredjelandsstatsborger, der er kommet igennem tredjelandets grænsevagters udrejsekontrol og derefter anmoder medlemsstatens grænsevagter i tredjelandet om international beskyttelse, har adgang til den relevante medlemsstats procedurer i overensstemmelse med gældende EU-ret på asylområdet. Tredjelandets myndigheder skal acceptere den pågældende persons overførsel til medlemsstatens område.

b) Arrestation af en person eller beslaglæggelse af ejendom: hvis medlemsstatens grænsevagter bliver opmærksomme på forhold, der begrunder arrestation eller anbringelse i varetægt af en person eller beslaglæggelse af ejendom, handler de i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten. Tredjelandets myndigheder skal acceptere den pågældende persons eller genstands overførsel til medlemsstatens område.

c) Adgang til it-systemer: medlemsstaternes grænsevagter skal kunne anvende informationssystemer, der behandler personoplysninger, jf. artikel 8. Medlemsstaterne skal have mulighed for at iværksætte de i henhold til EU-retten fornødne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger til at beskytte personoplysninger mod hændelig eller ulovlig tilintetgørelse, hændeligt tab, forringelse, ubeføjet udbredelse eller ikkeautoriseret adgang, herunder adgang for tredjelandes myndigheder.

1.1.4.4. Før en medlemsstat indgår eller ændrer en bilateral aftale med et tilgrænsende tredjeland om fælles grænseovergangssteder, rådfører den sig med Kommissionen om foreneligheden af aftalen med EU-retten. Allerede eksisterende bilaterale aftaler meddeles Kommissionen senest den 20. januar 2014.

▼B

Hvis Kommissionen finder aftalen uforenelig med EU-retten, underretter Kommissionen den pågældende medlemsstat. Medlemsstaten træffer alle passende foranstaltninger til, at aftalen inden for en rimelig frist ændres på en sådan måde, at de dele, som er konstateret uforenelige, fjernes.

1.2. *Ind- og udrejsekontrol i forbindelse med jernbanetrafik*

1.2.1. Både togpassagerer og togpersonale i tog, der passerer de ydre grænser, herunder godstog og tomme tog, skal kontrolleres. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler om, hvordan denne kontrol skal foretages, under overholdelse af principperne i punkt 1.1.4. Denne kontrol skal udføres på en af følgende måder:

— på den første ankomstbanegård eller den sidste afgangsbanegård på medlemsstatens område

— på toget på strækningen mellem den sidste afgangsbanegård i tredjelandet og den første ankomstbanegård i medlemsstaten eller omvendt

— på den sidste afgangsbanegård eller den første ankomstbanegård på tredjelandets område.

1.2.2. For at lette trafikken med højhastighedspassagertog kan de medlemsstater, som toget kører igennem fra tredjelande, efter fælles overenskomst med de pågældende tredjelande under overholdelse af principperne i punkt 1.1.4, også beslutte, at indrejsekontrollen af personer i tog fra tredjelande udføres på en af følgende måder:

— på de banegårde i et tredjeland, hvor passagererne stiger på toget

— på de banegårde på medlemsstaternes område, hvor passagererne stiger af toget

— i toget på strækningen mellem banegårdene på et tredjelands område og banegårdene på medlemsstatens område, såfremt passagererne bliver i toget.

1.2.3. Hvis jernbaneselskabet, for så vidt angår højhastighedstog fra tredjelande, som stopper flere gange på medlemsstaternes område, kan optage passagerer udelukkende for den resterende strækning på medlemsstaternes område, underkastes disse passagerer indrejsekontrol enten i toget eller på bestemmelsesbanegården, medmindre der er udført kontrol i henhold til punkt 1.2.1 eller 1.2.2, første led.

Personer, der udelukkende ønsker at rejse med toget på den resterende strækning på medlemsstaternes område, skal inden afrejsen klart oplyses om, at de bliver underkastet indrejsekontrol under rejsen eller på bestemmelsesbanegården.

1.2.4. I modsat retning underkastes passagererne udrejsekontrol på lignende vilkår.

▼B

1.2.5. Grænsevagten kan kræve, at togvognenes hulrum inspiceres, om nødvendigt med bistand fra togføreren, for at kontrollere, at der ikke er skjult personer eller genstande, som er underkastet grænsekontrol.

1.2.6. Hvis der er grund til at formode, at der i toget skjuler sig efterlyste personer, personer, som mistænkes for at have begået en lovovertrædelse, eller tredjelandsstatsborgere, som har til hensigt at indrejse ulovligt, underretter grænsevagten, hvis han ikke kan gribe ind efter de nationale bestemmelser, de medlemsstater, i retning af eller gennem hvis område toget kører.

2. **Luftgrænser**

2.1. *Særlige regler for ind- og udrejsekontrol i internationale lufthavne*

2.1.1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder sikrer, at lufthavnsvirksomheden træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre en fysisk adskillelse af passagerstrømmen i forbindelse med interne flyvninger og passagerstrømmen i forbindelse med andre flyvninger. Med henblik herpå skal der i alle internationale lufthavne etableres hensigtsmæssige infrastrukturer.

2.1.2. Det sted, hvor ind- og udrejsekontrollen finder sted, bestemmes efter følgende procedure:

a) passagerer, der ankommer med en flyvning fra et tredjeland, underkastes indrejsekontrol i den lufthavn, hvortil flyvningen ankommer fra det pågældende tredjeland, inden de påbegynder en intern flyvning. Passagerer fra interne flyvninger, der flyver videre til et tredjeland (transferpassagerer), underkastes udrejsekontrol i den lufthavn, hvorfra flyvningen afgår til det pågældende tredjeland

b) for flyvninger til eller fra tredjelande uden transferpassagerer og flyvninger med flere mellemlandinger i medlemsstaternes lufthavne uden skift af luftfartøj, gælder følgende:

i) passagerer på flyvninger til eller fra tredjelande uden forudgående eller efterfølgende transfer på medlemsstaternes område skal underkastes indrejsekontrol i ankomstlufthavnen og udrejsekontrol i afgangslufthavnen

ii) passagerer på flyvninger til eller fra tredjelande med mere end én mellemlanding på medlemsstaternes område uden skift af luftfartøj (transitpassagerer) og uden, at passagererne kan stige om bord på den strækning, der ligger på medlemsstaternes område, underkastes indrejsekontrol i ankomstlufthavnen og udrejsekontrol i afgangslufthavnen

iii) hvis luftfartsselskabet, for så vidt angår flyvninger fra tredjelande med mere end én mellemlanding på medlemsstaternes område, kan optage passagerer, der udelukkende rejser på den resterende strækning på dette område, underkastes disse passagerer udrejsekontrol i afgangslufthavnen og indrejsekontrol i ankomstlufthavnen.

Kontrol af passagerer, der under disse mellemlandinger allerede befinder sig om bord på luftfartøjet og ikke er gået om bord på medlemsstaternes område, gennemføres i overensstemmelse med nr. ii). Den omvendte procedure finder anvendelse på flyvninger af denne kategori, når bestemmelseslandet er et tredjeland.

▼B

2.1.3. Ind- og udrejsekontrol gennemføres normalt ikke i luftfartøjet eller ved gaten, medmindre det er berettiget på grundlag af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring. For at sikre, at personer kontrolleres efter reglerne i artikel 7-14 i de lufthavne, der er udpeget som grænseovergangssteder, sikrer medlemsstaterne, at lufthavnsmyndighederne træffer de nødvendige foranstaltninger for at føre passagererne til områder, der er indrettet til kontrol.

Medlemsstaterne sikrer, at lufthavnsvirksomheden træffer de nødvendige foranstaltninger for at hindre personer, der ikke har adgang til de forbeholdte områder, f.eks. transitområdet, i at komme ind på eller forlade disse. Der foretages normalt ikke kontrol i transitområdet, medmindre det er berettiget på grundlag af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring; der kan navnlig foretages kontrol af personer, for hvem der kræves lufthavnstransitvisum, for at fastslå, om de er i besiddelse af et sådant visum.

2.1.4. Hvis et luftfartøj under flyvning fra et tredjeland på grund af force majeure eller overhængende fare eller efter instrukser fra myndighederne skal lande på et område, der ikke er grænseovergangssted, må luftfartøjet kun fortsætte flyvningen efter tilladelse fra grænsevagterne og toldvæsenet. Det samme gælder, når et luftfartøj under flyvning fra et tredjeland lander uden tilladelse. Under alle omstændigheder finder artikel 7-14 anvendelse på ud- og indrejsekontrollen af personer om bord på disse luftfartøjer.

2.2. *Procedurer for ind- og udrejsekontrol på flyvepladser*

2.2.1. Det sikres, at passagerer også kontrolleres i overensstemmelse med artikel 7-14 på flyvepladser, der ikke har status af international lufthavn i henhold til den relevante nationale ret (flyvepladser), men hvor flyvninger fra eller til tredjelande er tilladt.

2.2.2. Uanset punkt 2.1.1 kan man på flyvepladser undlade at installere anlæg til fysisk adskillelse af passagerstrømmen fra henholdsvis interne flyvninger og andre flyvninger, jf. dog Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008 ([1]). Når trafikmængden er beskeden, er det desuden ikke nødvendigt, at der permanent er grænsevagter til stede, hvis der er garanti for, at det nødvendige personale kan være til rådighed på stedet rettidigt.

2.2.3. Når det ikke er sikret, at der permanent er grænsevagter til stede på en flyveplads, underretter lederen af flyvepladsen i tilstrækkelig god tid grænsevagterne, når luftfartøjer under flyvning fra eller til tredjelande lander eller letter.

2.3. *Ind- og udrejsekontrol af personer ved private flyvninger*

2.3.1. Ved private flyvninger fra eller til et tredjeland sender fartøjschefen før afgang grænsevagterne i bestemmelsesmedlemsstaten og eventuelt i den medlemsstat, hvor luftfartøjet først lander, en generel erklæring indeholdende bl.a. flyveplanen i overensstemmelse med bilag 2 til konventionen angående international civil luftfart og oplysninger om passagerernes identitet.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 300/2008 af 11. marts 2008 om fælles bestemmelser om sikkerhed inden for civil luftfart og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2320/2002 (EUT L 97 af 9.4.2008, s. 72).

▼B

2.3.2. Hvis private flyvninger fra et tredjeland på vej til en medlemsstat foretager mellemlandinger på andre medlemsstaters område, foretager de kompetente myndigheder i indrejsemedlemsstaten indrejsekontrol og påfører et indrejsestempel på den generelle erklæring, der er omhandlet i punkt 2.3.1.

2.3.3. Hvis det ikke med sikkerhed kan afgøres, om en flyvning kommer fra eller udelukkende er på vej til medlemsstaternes område uden mellemlanding på et tredjelands område, foretager de kompetente myndigheder i lufthavne og på flyvepladser personkontrol i overensstemmelse med punkt 2.1 og 2.2.

2.3.4. Ind- og udrejseordningerne for svævefly, ultralette luftfartøjer, helikoptere, luftfartøjer til korte afstande og luftballoner fastsættes i national ret og eventuelt i bilaterale aftaler.

3. **Søgrænser**

3.1. *Generelle procedurer for ind- og udrejsekontrol i forbindelse med skibstrafik*

3.1.1. Kontrol med skibe gennemføres i anløbs- eller afsejlingshavnen eller på et dertil indrettet område i umiddelbar nærhed af fartøjet eller om bord på skibet i territorialfarvandene som defineret i De Forenede Nationers havretskonvention. Medlemsstaterne kan indgå aftaler, i henhold til hvilke kontrollen også kan udføres under rejsen eller ved skibets ankomst eller afrejse på tredjelandets område under overholdelse af principperne i punkt 1.1.4.

3.1.2. Skibsføreren, skibsagenten eller en anden person, der har fået behørig fuldmagt hertil af skibsføreren eller er godkendt på en måde, der er acceptabel for den berørte offentlige myndighed (i begge tilfælde herefter benævnt »skibsføreren«), opstiller en liste over besætningen og eventuelle passagerer, som skal indeholde de oplysninger, der kræves i formular 5 (besætningsliste) og 6 (passagerliste) i konvention om lettelse af international samfærdsel ad søvejen (FAL-konventionen) samt om nødvendigt visumnummeret eller opholdstilladelsens nummer:

— senest 24 timer før ankomsten i havn, eller

— senest på det tidspunkt, hvor skibet afgår fra den foregående havn, hvis rejsen varer mindre end 24 timer, eller

— hvis anløbshavnen er ukendt eller ændres under rejsen, så snart denne oplysning foreligger.

Skibsføreren sender listen/listerne til grænsevagterne eller, hvis det er fastsat i national ret, til andre relevante myndigheder, som straks fremsender listen/listerne til grænsevagterne.

3.1.3. Grænsevagterne eller de i punkt 3.1.2 omhandlede myndigheder sender en kvittering (en undertegnet kopi af listen/listerne eller en elektronisk kvittering for modtagelsen) til skibsføreren, som på anmodning skal fremlægge den, når skibet er i havn.

3.1.4. Skibsføreren giver straks de kompetente myndigheder meddelelse om eventuelle ændringer i besætningens sammensætning eller antallet af passagerer.

Endvidere giver skibsføreren straks og inden for fristen i punkt 3.1.2 de kompetente myndigheder meddelelse om blinde passagerer om bord. Disse forbliver dog under skibsførerens ansvar.

▼B

Uanset artikel 5 og 8 foretages der ikke systematisk grænsekontrol af de personer, der forbliver om bord. Grænsevagterne foretager dog kun en gennemsøgning af skibet og kontrol af personer, der forbliver om bord, når dette er berettiget på grundlag af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring.

3.1.5. Skibsføreren underretter rettidigt og i overensstemmelse med gældende regler i den pågældende havn de kompetente myndigheder om skibets afrejse.

3.2. *Særlige procedurer for kontrol ved visse typer skibsfart*

K r y d s t o g t s k i b e

3.2.1. Krydstogtsskibets skibsfører meddeler de kompetente myndigheder krydstogtets rute og program, så snart disse er fastlagt og senest inden udløbet af fristen i punkt 3.1.2.

3.2.2. Hvis et krydstogtskibs rute udelukkende omfatter havne på medlemsstaternes område, foretages der uanset artikel 5 og 8 ikke nogen ind- og udrejsekontrol, og krydstogtskibet må anløbe havne, der ikke er grænseovergangssteder.

Der skal dog kun foretages kontrol af besætning og passagerer på disse skibe, når dette er berettiget på grundlag af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring.

3.2.3. Hvis et krydstogtskibs rute omfatter både havne på medlemsstaternes område og havne i tredjelande, foretages der uanset artikel 8 følgende ind- og udrejsekontrol:

a) Hvis krydstogtskibet kommer fra en havn i et tredjeland og første gang anløber en havn på en medlemsstats område, underkastes besætningen og passagererne indrejsekontrol på grundlag af den i punkt 3.1.2 nævnte navneliste over besætning og passagerer.

Passagerer, der går i land, underkastes indrejsekontrol i overensstemmelse med artikel 8, medmindre en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring, viser, at det ikke er nødvendigt at foretage en sådan kontrol.

b) Hvis krydstogtskibet kommer fra en havn i et tredjeland og på ny anløber en havn på en medlemsstats område, underkastes besætningen og passagererne indrejsekontrol på grundlag af den i punkt 3.1.2 nævnte navneliste over besætning og passagerer, såfremt listen er ændret, siden krydstogtskibet sidste gang anløb en havn på en medlemsstats område.

Passagerer, der går i land, underkastes indrejsekontrol i overensstemmelse med artikel 8, medmindre en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring, viser, at det ikke er nødvendigt at foretage en sådan kontrol.

c) Hvis krydstogtskibet kommer fra en havn i en medlemsstat og anløber en sådan havn, underkastes passagerer, der går i land, indrejsekontrol i overensstemmelse med artikel 8, hvis en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring, gør dette påkrævet.

▼B

d) Hvis krydstogtskibet afsejler fra en havn i en medlemsstat til en havn i et tredjeland, underkastes besætning og passagerer udrejsekontrol på grundlag af navnelisten over besætning og passagerer.

Hvis en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring, gør det påkrævet, underkastes passagerer, der går om bord, udrejsekontrol i overensstemmelse med artikel 8.

e) Hvis krydstogtsskibet afsejler fra en havn i en medlemsstat til en sådan havn, foretages der ingen udrejsekontrol.

Der skal dog kun foretages kontrol af besætning og passagerer på disse skibe, når dette er berettiget på grundlag af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring.

Lystfartøjer

3.2.4. Uanset artikel 5 og 8 underkastes personer om bord på lystfartøjer, der kommer fra eller afsejler til en havn i en medlemsstat, ikke ind- og udrejsekontrol og kan indrejse via en havn, der ikke er grænseovergangssted.

Hvis vurderingen af risikoen for ulovlig indvandring berettiger hertil, navnlig hvis et tredjelands kyster ligger i umiddelbar nærhed af den pågældende medlemsstats område, foretages der dog kontrol af disse personer og/eller ransagning af lystfartøjerne.

3.2.5. Uanset artikel 5 må et lystfartøj, der kommer fra et tredjeland, undtagelsesvis anløbe en havn, som ikke er grænseovergangssted. I så fald underretter de ombordværende personer havnemyndighederne med anmodning om tilladelse til at anløbe denne havn. Havnemyndighederne tager kontakt med myndighederne i den nærmeste havn, der er udpeget som grænseovergangssted, for at give meddelelse om skibets ankomst. Oplysning om passagererne gives ved at aflevere en liste over alle personer om bord til havnemyndighederne. Denne liste skal senest ved skibets ankomst stilles til rådighed for grænsevagterne.

Tilsvarende tager havnemyndighederne, hvis det lystfartøj, der kommer fra et tredjeland, på grund af force majeure er nødt til at anløbe en havn, som ikke er grænseovergangssted, kontakt med havnemyndighederne i den nærmeste havn, der er udpeget som grænseovergangssted, for at give meddelelse om skibets ankomst.

3.2.6. I forbindelse med kontrollen skal der afleveres et dokument med alle skibets tekniske data og navnene på de personer, der befinder sig om bord. En kopi af dette dokument sendes til myndighederne i ankomst- og afgangshavnene. Så længe skibet opholder sig i en medlemsstats territorialfarvand, opbevares et eksemplar af denne liste sammen med skibsdokumenterne.

Kystfiskeri

3.2.7. Uanset artikel 5 og 8 underkastes besætningen på kystfiskerfartøjer, som dagligt eller inden for 36 timer lægger til i registreringshavnen eller enhver anden havn på medlemsstaternes område uden at anløbe en havn på et tredjelands område, ikke systematisk kontrol. Der tages dog hensyn til en vurdering af risikoen for ulovlig indvandring, navnlig hvis et tredjelands kyster ligger i umiddelbar nærhed af den pågældende medlemsstats område, for at afgøre, hvor hyppigt der skal foretages kontrol. Afhængig af disse risici foretages der personkontrol og/eller ransagning af fartøjet.

▼B

3.2.8. Besætningen om bord på kystfiskerfartøjer, som ikke er registreret i en havn på en medlemsstats område, skal kontrolleres efter bestemmelserne vedrørende søfolk.

Færgeforbindelser

3.2.9. Personer om bord på færgeforbindelser med havne i tredjelande skal underkastes ind- og udrejsekontrol. Følgende regler finder anvendelse:

a) hvis det er muligt, indretter medlemsstaterne separate baner i overensstemmelse med artikel 10

b) gående passagerer kontrolleres individuelt

c) passagerer i køretøjer kontrolleres, mens de sidder i køretøjet

d) buspassagerer behandles på samme måde som gående passagerer. De skal forlade bussen for at blive kontrolleret

e) lastbilchauffører og eventuelle ledsagere kontrolleres, mens de sidder i køretøjet. Denne kontrol skal i princippet foregå separat fra kontrollen af de øvrige passagerer

f) der skal installeres tilstrækkelig mange kontrolposter til, at kontrollen kan foregå hurtigt

g) for at afsløre navnlig ulovlige indvandrere skal passagerernes transportmidler, eventuelt lasten samt andre transporterede genstande, underkastes stikprøveundersøgelser

h) besætningsmedlemmer på færger behandles på samme måde som besætningsmedlemmer på handelsskibe

i) punkt 3.1.2 (pligt til at indsende en passager- og besætningsliste) finder ikke anvendelse. Hvis der skal udarbejdes en liste over de ombordværende i henhold til Rådets direktiv 98/41/EF ([1]), skal skibsføreren sende de kompetente myndigheder i ankomsthavnen på medlemsstaternes område en kopi af denne liste senest 30 minutter efter skibets afgang fra en havn i et tredjeland.

3.2.10. Hvis en færge, der kommer fra et tredjeland, som anløber mere end én havn på medlemsstaternes område, tager passagerer om bord kun for den resterende strækning på dette område, underkastes disse passagerer udrejsekontrol i afgangshavnen og indrejsekontrol i anløbshavnen.

Kontrollen af personer, der under disse anløb allerede befinder sig om bord på færgen og ikke er gået om bord på medlemsstaternes område, gennemføres i ankomsthavnen. Den omvendte procedure finder anvendelse, når bestemmelseslandet er et tredjeland.

([1]) Rådets direktiv 98/41/EF af 18. juni 1998 om registrering af de ombordværende på passagerskibe, som sejler til og fra havne i Fællesskabets medlemsstater (EFT L 188 af 2.7.1998, s. 35).

▼B

Cargoforbindelser mellem medlemsstater

3.2.11. Uanset artikel 8 gennemføres der ingen grænsekontrol af cargoforbindelser mellem de samme to eller flere havne på medlemsstaternes område, der ikke anløber havne beliggende uden for medlemsstaternes område, og som indebærer transport af varer.

Der skal dog kun foretages kontrol af besætning og passagerer på disse skibe, når det er berettiget på grundlag af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring.

4. **Indlandsskibsfart**

4.1. Ved »indlandsskibsfart med passage af en ydre grænse« forstås anvendelse til erhvervs- eller lystsejlads af alle typer både og flydende materiel på floder, kanaler og søer.

4.2. For så vidt angår både, der anvendes til erhvervssejlads, skal følgende betragtes som besætningsmedlemmer eller lign.: skibsføreren og de ansatte om bord, der er opført på besætningslisten, samt disse personers familiemedlemmer, hvis de bor på båden.

4.3. De relevante bestemmelser i punkt 3.1 og 3.2 anvendes tilsvarende på kontrollen med indlandsskibsfart.

▼B

BILAG VII

Særlige regler for visse personkategorier

1. **Statsoverhoveder**

Uanset artikel 6 og artikel 8-14 må statsoverhoveder og medlemmer af deres delegation, hvis ankomst og afrejse er blevet meddelt officielt ad diplomatisk vej til grænsevagterne, ikke underkastes ind- og udrejsekontrol.

2. **piloter på luftfartøjer og andre besætningsmedlemmer**

2.1. Uanset artikel 6 kan indehavere af et pilotcertifikat eller et flybesætningsbevis, som omhandlet i bilag 9 til konventionen af 7. december 1944 angående international civil luftfart, under udøvelsen af deres arbejde og på grundlag af disse dokumenter:

a) gå om bord eller fra borde i en lufthavn, hvor der mellemlandes, eller i en ankomstlufthavn på en medlemsstats område

b) rejse ind i den kommunes område, hvor den lufthavn, hvor der mellemlandes, eller ankomstlufthavnen er beliggende på en medlemsstats område

c) ved brug af et hvilket som helst transportmiddel tage til en lufthavn på en medlemsstats område for der at gå om bord i et luftfartøj med afgang fra denne lufthavn.

I alle andre tilfælde skal betingelserne i artikel 6, stk. 1, være opfyldt.

2.2. Artikel 7-14 finder anvendelse på kontrol af besætninger på luftfartøjer. Besætningen på luftfartøjer kontrolleres så vidt muligt først. Kontrollen finder navnlig sted enten før passagerkontrollen eller på steder, der er særligt beregnet hertil. Uanset artikel 8 kan besætningsmedlemmer, som grænsekontrolpersonalet kender som led i sit arbejde, eventuelt blot underkastes stikprøvekontrol.

3. **Søfolk**

Uanset artikel 5 og 8 kan medlemsstaterne tillade, at søfolk, der er i besiddelse af et identitetsdokument for søfolk udstedt i henhold til Den Internationale Arbejdsorganisations (ILO's) konvention om søfolks nationale identitetspapirer nr. 108 (1958) eller nr. 185 (2003), konventionen om lettelse af international samfærdsel ad søvejen (FAL-konventionen) og relevant national ret, uden at henvende sig til et grænseovergangssted indrejser på medlemsstaternes område i forbindelse med, at de går i land for at opholde sig i den havn, som deres skib anløber, eller i tilgrænsende kommuner, eller udrejser fra medlemsstaternes område ved, at de vender tilbage til deres skibe, når de er opført på deres skibs besætningsliste, og denne i forvejen er blevet kontrolleret af de kompetente myndigheder.

På baggrund af en risikovurdering, for så vidt angår den indre sikkerhed og ulovlig indvandring, underkaster grænsevagterne dog søfolk kontrol i overensstemmelse med artikel 8, inden de går i land.

▼B

4. **Indehavere af diplomatpas, officielle pas eller tjenestepas samt medlemmer af internationale organisationer**

4.1. Indehavere af diplomatpas, officielle pas eller tjenestepas udstedt af tredjelande eller deres regeringer, der er anerkendt af medlemsstaterne, samt personer, der er i besiddelse af dokumenter udstedt af de i punkt 4.4 nævnte internationale organisationer, og som rejser i embeds medfør, kan i kraft af de særlige privilegier eller immuniteter, de nyder, få forrang for andre rejsende ved ind- og udrejsekontrollen, selv om de i givet fald stadig er visumpligtige.

Uanset artikel 6, stk. 1, litra c), skal indehavere af disse dokumenter ikke godtgøre, at de er i besiddelse af tilstrækkelige subsistensmidler.

4.2. Hvis en person, der ankommer til den ydre grænse, påberåber sig privilegier, immuniteter eller fritagelser, kan grænsevagten forlange, at vedkommende beviser sin status ved at fremlægge relevant dokumentation herfor, navnlig attester fra den akkrediterende stat, diplomatpas eller andet. I tvivlstilfælde kan grænsevagten om nødvendigt søge oplysninger ved direkte henvendelse til udenrigsministeriet.

4.3. Akkrediterede medlemmer af diplomatiske og konsulære repræsentationer og deres familie kan rejse ind på medlemsstaternes område ved fremvisning af det kort, der er omhandlet i artikel 20, stk. 2, og deres grænsepassagedokument. Endvidere må grænsevagterne uanset artikel 14 ikke nægte indehavere af diplomatpas, officielle pas eller tjenestepas indrejse på medlemsstaternes område uden først at have konsulteret de kompetente nationale myndigheder. Dette gælder ligeledes, når den pågældende er indberettet i SIS.

4.4. De i punkt 4.1 omhandlede dokumenter, udstedt af internationale organisationer, er navnlig følgende:

— passérseddel (laissez-passer) fra De Forenede Nationer udstedt til De Forenede Nationers og særorganisationernes personale på grundlag af konventionen om rettigheder og immuniteter for særorganisationerne, vedtaget af De Forenede Nationers Generalforsamling i New York den 21. november 1947

— passérseddel fra Den Europæiske Union (EU)

— passérseddel fra Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom)

— legitimationsdokument udstedt af Europarådets generalsekretær

— dokumenter udstedt i henhold til artikel III, stk. 2, i overenskomsten mellem deltagerne i den nordatlantiske traktat vedrørende status for deres styrker (militært identitetskort med tjenstlig rejseordre, en rejseplan eller en personlig eller fælles marchordre) samt dokumenter udstedt inden for rammerne af partnerskab for fred.

5. **Grænsearbejdere**

5.1. Retningslinjerne for ind- og udrejsekontrol med grænsearbejdere er fastsat i de generelle regler om grænsekontrol, navnlig artikel 8 og 14.

▼B

5.2. Uanset artikel 8 underkastes grænsearbejdere, som grænsevagterne kender godt, fordi de hyppigt passerer grænsen ved samme grænseovergang, og som på grundlag af en første kontrol har vist sig ikke at være indberettet hverken i SIS eller i en national database, kun stikprøvekontrol for at fastslå, om de er i besiddelse af et gyldigt grænsepassagedokument og opfylder de nødvendige betingelser for indrejse. Disse personer underkastes med uregelmæssige mellemrum, uden varsel, en indgående ind- og udrejsekontrol.

5.3. Bestemmelserne i punkt 5.2 kan udvides til også at omfatte andre kategorier af regelmæssige grænsependlere.

6. **Mindreårige**

6.1. Grænsevagterne skal være særlig opmærksomme på mindreårige, uanset om de rejser ledsaget eller uledsaget. Mindreårige, der passerer en ydre grænse, underkastes samme ind- og udrejsekontrol som voksne, som fastsat i denne forordning.

6.2. I tilfælde af ledsagede mindreårige kontrollerer grænsevagten, om de personer, der ledsager mindreårige, har forældremyndigheden over dem, bl.a. når den mindreårige kun ledsages af én voksen, og der er en alvorlig grund til at tro, at mindreårige ulovligt er blevet fjernet fra den eller de personer, der har forældremyndigheden over dem. I sidstnævnte tilfælde foretager grænsevagten yderligere efterforskning med henblik på at konstatere, om der er uoverensstemmelse eller modstrid mellem de givne oplysninger.

6.3. Når der er tale om mindreårige, som rejser uledsaget, skal grænsevagterne gennem en indgående kontrol af rejsedokumenter og dokumentation sikre sig, at de mindreårige ikke forlader området imod den eller de personers vilje, som har forældremyndigheden over dem.

6.4. Medlemsstaterne udpeger nationale kontaktpunkter med henblik på konsultation i forbindelse med mindreårige og giver Kommissionen meddelelse herom. Kommissionen stiller en liste over disse nationale kontaktpunkter til rådighed for medlemsstaterne.

6.5. Er der tvivl vedrørende nogen af de forhold, der er omhandlet i punkt 6.1, 6.2 og 6.3, anvender grænsevagterne listen over nationale kontaktpunkter med henblik på konsultation vedrørende mindreårige.

7. **Redningstjenester, politi, brandvæsen og grænsevagter**

Ordningerne for redningstjenesters, politiets og brandvæsenets ind- og udrejse, når de handler i nødstilfælde, samt for grænsevagter, der passerer grænsen under udførelsen af deres erhvervsmæssige opgaver, fastsættes i national ret. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale aftaler med tredjelande vedrørende disse personkategoriers ind- og udrejse. Disse ordninger og bilaterale aftaler kan omfatte undtagelser fra artikel 5, 6 og 8.

8. **Offshorearbejdere**

Uanset artikel 5 og 8 skal offshorearbejdere, som regelmæssigt ad sø- eller luftvejen vender tilbage til medlemsstaternes område uden at have opholdt sig på et tredjelands område, ikke systematisk kontrolleres.

Der tages dog hensyn til en risikovurdering, for så vidt angår ulovlig indvandring, navnlig hvis et tredjelands kyster ligger i umiddelbar nærhed af det pågældende offshoreanlæg, for at afgøre, hvor hyppigt der skal foretages kontrol.

▼B

BILAG VIII

Angivelse af stat

Statens logo ..... (angivelse af myndighed)

_____

_____ (1)

GODKENDELSE AF BEVIS FOR OVERHOLDELSE AF REGLERNE FOR VARIGHEDEN AF ET KORTVARIGT OPHOLD I TILFÆLDE, HVOR REJSEDOKUMENTET IKKE ER STEMPLET VED INDELLER UDREJSE

Den _____ kl. (tidspunkt) _____i (sted) _____

Undertegnede myndighed _____ oplyser med hensyn til

Efternavn _____Fornavn _____

Fødselsdato _____ Fødested _____ Køn_____

Nationalitet _____ Bopæl _____

Rejsedokument _____ nr. _____

Udstedt i _____ den _____

Visum nr. _____ (hvis relevant) udstedt af_____

for en periode på _____ dage med følgende begrundelse: _____

Under hensyn til det fremlagte bevis for varigheden af hans/hendes ophold på medlemsstaternes område anses vedkommende for at være indrejst i eller udrejst af medlemsstaten _____ den _____
kl. _____ ved grænseovergangsstedet _____

Undertegnede myndighed kan kontaktes på:

Tlf. _____

Fax_____

E-mail: _____

Den berørte udlænding modtager en kopi af dette dokument.

Den berørte udlænding	Den ansvarlige embedsmand + stempel

(1) Der kræves ikke logo for Island og Norge.

▼B

BILAG IX

Ophævet forordning med oversigt over ændringer

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1)	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 296/2008 (EUT L 97 af 9.4.2008, s. 60)	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 81/2009 (EUT L 35 af 4.2.2009, s. 56)	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1)	Kun artikel 55
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 265/2010 (EUT L 85 af 31.3.2010, s. 1)	Kun artikel 2
Punkt 9 i bilag V til tiltrædelsesakten af 2011	
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 610/2013 (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 1)	Kun artikel 1
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1051/2013 (EUT L 295 af 6.11.2013, s. 1)	

▼B

BILAG X

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 562/2006	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, indledende tekst	Artikel 2, indledende tekst
Artikel 2, nr. 1)-8)	Artikel 2, nr. 1)-8)
Artikel 2, nr. 8a)	Artikel 2, nr. 9)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, nr. 10)
Artikel 2, nr. 10)	Artikel 2, nr. 11)
Artikel 2, nr. 11)	Artikel 2, nr. 12)
Artikel 2, nr. 12)	Artikel 2, nr. 13)
Artikel 2, nr. 13)	Artikel 2, nr. 14)
Artikel 2, nr. 14)	Artikel 2, nr. 15)
Artikel 2, nr. 15)	Artikel 2, nr. 16)
Artikel 2, nr. 16)	Artikel 2, nr. 17)
Artikel 2, nr. 17)	Artikel 2, nr. 18)
Artikel 2, nr. 18)	Artikel 2, nr. 19)
Artikel 2, nr. 18a)	Artikel 2, nr. 20)
Artikel 2, nr. 19)	Artikel 2, nr. 21)
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 3a	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 5
Artikel 5, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
Artikel 5, stk. 1a	Artikel 6, stk. 2
Artikel 5, stk. 2	Artikel 6, stk. 3
Artikel 5, stk. 3	Artikel 6, stk. 4
Artikel 5, stk. 4	Artikel 6, stk. 5
Artikel 6	Artikel 7
Artikel 7, stk. 1 og 2	Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 7, stk. 3, litra a)	Artikel 8, stk. 3, litra a)

▼B

Forordning (EF) nr. 562/2006	Nærværende forordning
Artikel 7, stk. 3, litra aa)	Artikel 8, stk. 3, litra b)
Artikel 7, stk. 3, litra ab)	Artikel 8, stk. 3), litra c)
Artikel 7, stk. 3), litra ac)	Artikel 8, stk. 3, litra d)
Artikel 7, stk. 3), litra ad)	Artikel 8, stk. 3), litra e)
Artikel 7, stk. 3), litra ae)	Artikel 8, stk. 3), litra f)
Artikel 7, stk. 3), litra b)	Artikel 8, stk. 3), litra g)
Artikel 7, stk. 3), litra c)	Artikel 8, stk. 3), litra h)
Artikel 7, stk. 3), litra d)	Artikel 8, stk. 3), litra i)
Artikel 8	Artikel 9
Artikel 9, stk. 1	Artikel 10, stk. 1
Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra a)	Artikel 10, stk. 2, første og andet afsnit
Artikel 9, stk. 2, første afsnit, litra b)	Artikel 10, stk. 2, tredje afsnit
Artikel 9, stk. 2, andet afsnit	Artikel 10, stk. 2, fjerde afsnit
Artikel 9, stk. 2, tredje afsnit	Artikel 10, stk. 2, femte afsnit
Artikel 9, stk. 3 og 4	Artikel 10, stk. 3 og 4
Artikel 10, stk. 1-5	Artikel 11, stk. 1-5
Artikel 10, stk. 6	—
Artikel 11	Artikel 12
Artikel 12	Artikel 13
Artikel 13	Artikel 14
Artikel 14	Artikel 15
Artikel 15	Artikel 16
Artikel 16	Artikel 17
Artikel 17	Artikel 18
Artikel 18	Artikel 19
Artikel 19	Artikel 20
Artikel 19a (kapitel IV)	—
Artikel 19a (kapitel IVa)	Artikel 21

▼B

Forordning (EF) nr. 562/2006	Nærværende forordning
Artikel 20	Artikel 22
Artikel 21	Artikel 23
Artikel 22	Artikel 24
Artikel 23	Artikel 25
Artikel 23a	Artikel 26
Artikel 24	Artikel 27
Artikel 25	Artikel 28
Artikel 26	Artikel 29
Artikel 26a	Artikel 30
Artikel 27	Artikel 31
Artikel 28	Artikel 32
Artikel 29	Artikel 33
Artikel 30	Artikel 34
Artikel 31	Artikel 35
Artikel 32	Artikel 36
Artikel 33	Artikel 37
Artikel 33a	Artikel 38
Artikel 34	Artikel 39
Artikel 35	Artikel 40
Artikel 36	Artikel 41
Artikel 37	Artikel 42
Artikel 37a	Artikel 43
Artikel 38	—
Artikel 39	Artikel 44
Artikel 40	Artikel 45
Bilag I-VIII	Bilag I-VIII
—	Bilag IX
—	Bilag X